

Základní škola Třebíč, Benešova

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

PF 2009

Až otevřou slabikáře

**Kam ti předškoláci spějí?
Na Benešce zapisují!**

**Holky, kluci, nemeškejte!
Na Benešku pospíchejte!
S rodiči tam zavítejte
a rychle se zapisujte.**

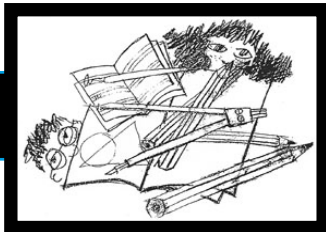
**Všichni se tu na vás těší,
malé děti i ty větší.**

**Z očíček se line záře,
radostí zahoří tváře
Kubovi i vaší Kláře,
až otevřou slabikáře.**

Rozdávání Slabikáře nemusí probíhat obyčejně

Malým žákům z 1. C paní učitelky Aleny Mejzlíkové je přišli předat žáci 5. C paní učitelky Lenky Králové. Velcí kamarádi si našli každý svého žáčka, kterému Slabikář podepsali a věnovali malý dáreček. Domluvili se také na další spolupráci. Všichni se na ni už moc těší.

Všem našim současným i budoucím čtenářům přejeme hodně zdraví, štěstí, úspěchů, tolerance a pohody v novém roce 2009.

Obsah

Z obsahu.....	1
Složení redakce.....	1

Úvod

Slovo šéfredaktora.....	2
Ředitelské okénko.....	2
Chanuka.....	2

Kultura

S „Pruhovanou plavbou“ za dalšími filmy.....	3
Pokusy o recenze.....	4
Povídala jsem si se svou učitelkou.....	6
Beneška tradičně slaví Vánoce v divadle.....	7
Zlatá hrdla se opět rozezněla.....	7

Život kolem nás

Navštivte s námi další místa Jižní Ameriky.....	8
Jak můj pradědeček přežil svou smrt.....	9
Adoptovali jsme holčičku z Indie.....	10
Potápění v Rudém moři.....	10
Zástupci redakce se zúčastnili semináře v Brně.....	11
Jezdíte rádi vlakem?.....	12
Co to je Up Wing?.....	12
Cestovali jsme po Anglii.....	13
Vánoční dílničky malé děti moc bavily.....	14

Příroda

Flyball - co to vlastně je?.....	15
Anglický kokršpaněl.....	15

Friský kůň.....	16
Moje zvíře.....	16
...a byla z toho MajushQa.....	17

Sport

Navštívili nás naši úspěšní olympionici.....	18
Naše plavkyně bodovaly.....	19
Mikulášský turnaj 2008.....	19
Vánoční laťka 8. a 9. tříd.....	19

Zábava

Myšák Majki.....	20
Boj o kluka (fotostory).....	21
Život pejska.....	23
Vymaluj si obrázky.....	25

Složení redakce

Šéfredaktor: Kristýna Bušová

Zástupce šéfredaktora: Michaela Cahová

Grafik: Michaela Cahová

Rubriky:

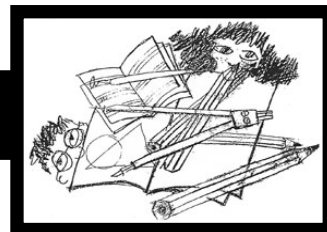
1. Kultura - Michaela Pavlečková, Alžběta Pospíchalová
2. Život kolem nás - Lukáš Abrahám, Lucie Deabisová, Dominik Jeřábek, Liliya Moldovan, Anetta Veškrnová
3. Příroda - Kristýna Kazdová, Kristýna Krajčová, Kamila Němcová
4. Sport - Zdenka Kolářová, Jan Mikoláš
5. Zábava - Jana Dvořáková, Klára Matoušková

Koordinuje: Eva Pokorná

Tisk: Jitka Pantůčková

Vydává: ZŠ Třebíč, Benešova

Výtěžek z prodeje časopisu je vždy použit na vydání dalšího čísla.

Slovo šéfredaktora

Vítám Vás všechny v novém roce 2009. Doufám, že jste si užili Vánoce a že jste opět plni sil. Naše redakce samozřejmě také.

V tomto školním roce vydáváme už druhé číslo našeho školního časopisu, které snad bude stejně úspěšné jako to předešlé. Určitě je zde mnoho článků, které Vás nadchnou.

Myslím, že nikdo z nás nemůže zapomenout na dvě nádherná divadelní představení, která jsme viděli před vánočními prázdninami.

Bohužel Vánoce jsou dávno pryč, ale i tak si myslím, že se můžeme každý z nás na něco nového a dobrého v roce 2009 těšit. A pokud nevíte, co by to mohlo být, tak se rozhodně těšte na další a další vydání Gag-Benu, který tu pro Vás ještě dlouho bude, aby Vás kdykoli potěšil, rozesmál a zlepšil Vám náladu.

Přeji Vám mnoho úspěchů v roce 2009 a příjemnou zábavu při čtení tohoto čísla.

Šéfredaktorka Kristýna Bušová

Ředitelské okénko

Až budete číst tyto řádky, bude už rok 2008 minulostí a budou probíhat prvý dny nového roku 2009. Jaký byl rok 2008? Pro naši školu si myslím velice úspěšný.

V oblasti vzdělávání jste dosáhli výborných výsledků, všichni žáci 9. tříd se dostali na vybrané školy, úspěšně jste reprezentovali školu v řadě soutěží a olympiád.

Největším sportovním úspěchem bylo 1. místo mužstva starších chlapců v Poháru rozhlasu. Uskutečnilo se množství projektů s nejrůznějším obsahem a zaměřením. Pokračovala spolupráce s mateřskými školami, pro které jste připravili nádherné programy. Chodili jste plavat, bruslit, jezdili jste na hory, soutředění, někteří sjeli i řeku. Pokračoval filmový klub, navštívili jste kvalitní divadelní představení. Pokračovala výměna žáků s našimi partnerskými školami v Graoßbottwaru, Arhusu, Vídni a Londýně. Vyvrcholením roku

byly tři akce.

Projekt „Rukama, nohama“ ve spolupráci s Gymnáziem Wien podnítil vznik vynikajícího trikového film, který byl promítán i na festivalu Anifest v Třeboni.

Druhou akcí byla oslava 30. výročí otevření školy. Nádherná akademie v novém divadle Pasáž nadchla zcela zaplněné hlediště, včetně deseti pedagogů z Hauptschule Horn, tří pedagogů a 25 dětí z Realschule Großbottwar a šesti hostů z Theatretrain London. Přítomni byli i patroni školy páni Kevin Dowsett a Günther Wieland. Získali jsme novou patronku paní Giselu Jund z Großbottwaru. Kytičce precizních a dokonalých vystoupení vyvrcholila vystoupením stočlenného sboru, který pod taktovkou anglického dirigenta showmana Roberta Hymana zazpíval dvě písně od skupiny The Beatles.

Třetí akcí byla 4. žakovská olympiáda. Celý týden jste sportovali a závodili v atletice, plavání, cyklistice, veslování, kopané a vybjíjené.

A co nás čeká v roce 2009? Především spousta práce. Vedle vzdělávání i řada tradičních akcí. Sport, kultura, kamarádství, výměny. Možná, že opět vyjede skupina dětí ze 7. tříd na velkou mezinárodní akci do Londýna. Devátáky čekají poprvé obhajoby závěrečných prací.

A také máme mnoho co zlepšovat - vztahy mezi sebou, neničit školní zařízení (i když to se týká jistě pouze některých jednotlivců), slovní vyjadřování.

Vám všem v roce 2009 přeji mnoho štěstí, zdraví, spokojenosti a tolerance.

Jaroslav Dejl, ředitel školy

Chanuka

Netradiční výuka dějin starověkého Izraele

V rámci školního vzdělávacího programu a výuky dějin starověkých států jako součást výchovy k multikulturalitě připravil kabinet dějepisu na Základní škole Benešova v Třebíči příspěvek k poznání našich kulturních a civilizačních kořenů.

V úvodu se žáci šestého ročníku seznamují s oblastí starověkého Izraele a zdůrazňuje se význam prvního monoteistického náboženství pro vývoj státu v tomto období. Neopomene se kulturní vliv Mezopotámie a Egypta na této obchodní spojnici a vznik písma a nejstarších příběhů z tóry a bible.

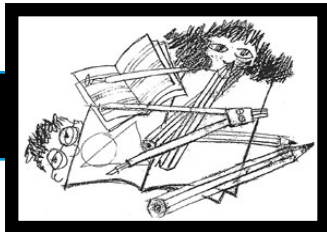
Žákům je předvedena pomocí omalovánky Happy Channuka s textem v hebrejštině a anglickém jazyce historie vzniku chanukových svátků a postup při zapalování osmiramenného svícnu, dále pak tradiční zvyky, jídlo, hry a písně.

Na závěr si děti mají možnost zahrát chanukovou „hazardní“ hru Drejdl, obdobu našich kostek, v tomto případě se samozřejmě hraje o fazole.

V letošním školním roce připadl začátek svátku Chanuka na 22. prosinec, takže se téměř kryl s našimi vánočními svátky, a proto byla i více vidět spousta společných zvyků k oběma událostem, jejich vzájemná provázanost a kulturní blízkost.

Žáci ZŠ Benešova v Třebíči si nenásilným způsobem, doslova hrou, mají možnost utvářet svůj vlastní názor ve stále širším multikulturním prostředí naší současnosti.

Autor: Pavel Mikoláš

S „Pruhovanou plavbou“ za dalšími filmy

Pelišky

Příběhy jedné historické generace - stárnoucích rodičů, dospívající mládeže a malých dětí. Děj je zasazen do konce šedesátých let - podzim 67 až léto 68 s krátkým epilogem přesahujícím do let sedmdesátých. Pražská vilová čtvrť Hanspaulka, jemná poetika a humorná nadsázka jsou charakteristické pro mozaikové vyprávění paralelních životních osudů tří generací mužů a žen ve zvláštním období našich dějin v roce 1968.

Režie Jan Hřebejk, námět a scénář Petr Jarchovský s využitím motivů z knížky Petra Šabacha *Hovno hoří*.

V hlavních rolích Miroslav Donutil, Jiří Kodet, Simona Stašová, Emília Vašáryová, Boleslav Polívka, Eva Holubová, Stella Zázvorková a další.

Podle nás je tento film špičková práce. Každý, kdo má alespoň malou příležitost, by se měl na tento film podívat. Takovou možnost měly i děti, které se účastní kroužku Pruhovaná plavba pana učitele Zeiberta. V tomto filmu je mnoho emocionálních scén, které vás pohladí na duši, anebo vhrnou slzy do očí.

Šakalí léta

Eda se učí čišníkem v prvním pražském mrakodrapu - v hotelu „International“. Kromě toho je ale šéfem party, která vede s jinou partou boj o nadvládu nad strategickým územím - pláckem za hotelem. V hotelových popelnicích lze totiž nalézt krabičky od

cigaret, obaly od čokolád a žvýkaček a další „poklady z ciziny“. Poněkud stereotypní život je narušen příchodem Bejbyho, se kterým přichází dosud nepoznaná hudba - rock and roll.

Režie Jan Hřebejk, scénář Petr Jarchovský, námět Petr Šabach, Petr Jarchovský, Jan Hřebejk.

V hlavních rolích Martin Dejdar, Jakub Špalek Kašpar, Sylva Tománková, Josef Abrahám, Jan Semotán, Raoul Šchránil, Václav Koubek a další.

Zpěv Ivan Hlas, Jan Kalousek, Pepa Pilař, Kateřina Buriánková a další.

5 českých lvů

Nejlepší film roku 1993.

Nejlepší filmová hudba - Ivan Hlas.

Nejlepší režie - Jan Hřebejk.

Nejlepší mužský herecký výkon - Josef Abrahám

Nejlepší film podle hodnocení čtenářů časopisu CINEMA.

Zdroj: www.osobnosti.cz

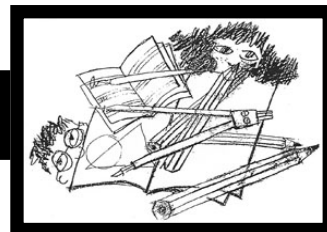
Autor: Kristýna Bušová a Lucie Deabisová, VIII. C

Foto: webové stránky

Chodíte rádi do kina? Sledujete zajímavé snímky v televizi či na DVD? Zajímáte se o českou i světovou filmovou tvorbu?

Navštivte kroužek „Pruhovaná plavba“!

Pokusy o recenze

Filmy promítané ve filmovém klubu vedou žáky k zamyšlení.

11. hodina

11th Hour - dokumentární film USA (2007)
Režie Nadia Connors, Leila Connors Petersen
Hrají Leonardo DiCaprio, Al Gore

Tento film o zničené přírodě blížící se záhubě mě docela ovlivnil. Jistě, nebude ze mě nadšený ekolog, ale jenom jsem si uvědomila, co se vlastně děje... Podle mého názoru bychom opravdu měli něco dělat, jenže pokud se bude snažit jenom partička lidí – sice partička roztroušená po celém světě – pořád tu budou procenta lidí, kteří bez výčitek odhodí pet láhev na zem. Když odhodí jednu láhev, tak se nic moc nestane, řeknete si. Jenže to si ve stejnou chvíli řekne takové množství lidí, že by se vám z toho zamotala hlava. Uděláte to pětkrát, sedmkrát a problém je tu. A vezměte si, kolik let už se tohle děje.

Film na mě měl ale i jiný dopad. A to takový, že mě uvedl do deprese. Myslím tím ovšem takovou lítostivou depresi kvůli přírodě. Představím si, že je příroda něco živého – což možná doopravdy je – a jak my jí všichni ubližujeme. Je to opravdu jenom lítost k přírodě, ale to, co se stane lidem – ovšem pouze důsledkem jejich vlastního konání – je mi vcelku jedno. Možná jsem nějaká zvláštní, ale vždy mě více mrzelo, když se něco stalo nevinným zvířatům nebo rostlinám, než když namachrovanému frajříkovi někdo rozbil auto. A v některých případech, dobře mu tak. Akorát s ním mohl někoho zabít, když ještě nebyl psychicky připraven nést tíhu světa za druhé. A tím se znovu dostávám k té přírodě. My vlastně neseme na bedrech tíhu celého světa. I když světa je špatné vyjádření. Jak bylo ve filmu řečeno, svět nezanikne. Zanikneme pouze my, ale život na Zemi bude pokračovat a příroda se bude mít lépe. Kdybych věřila v Boha, nejspíš bych řekla, že už mu taky lezeme trochu krkem. Nebudu tady rozvádět víru, to je vždy bod úrazu.

Ale zpátky k filmu. Jeho struktura mě, možná bych řekla, nemile překvapila. Byly to vždy jenom tváře, které něco zapalně objasňovaly, a poté obrázky přírody. Jak zničující, tak radostné. Některé snímky byly úchvatné, jiné však, jako například lední medvěd hledající potravu na hořící skládce, byly docela drsné. Ale oceňuji poselství filmu. Konečně bez obcházení kolem horké kaše

říká, co se doopravdy děje. Doufám, že do budoucna bude těchto snímků více.

Naprosto mě ale dostalo prohlášení jedné holky, která řekla... cituji „Ty vole, to mě nebavilo“... Panebože, to nebyl film k pobavení. Dívka se setkala pouze s mým shovívavým úsměvem. Opravdu jsem neměla slov. Pak mě také docela udivuje, jak mohl někdo během filmu spát. Podle mě je to ignorantství prvního stupně. Ukazuje tím vlastně, že je mu úplně ukradené, co se ve světě děje. Já taky nejsem typ člověka, který vše moc řeší, ale myslím, že tohle je jedna z mála věcí, které by měly řešit naprosto všichni uvědomělí lidé. Protože uvědomit si situaci, je první krok k tomu, zachránit planetu.

(PS: Omlouvám se za vulgárnost.)

Autor: Markéta Nováčková, IX. C

vidím také v tom, že se rodí čím dál tím víc lidí. Populace roste takovým způsobem, že dříve či později dojde k přelidnění a pochybuji o tom, že se na zemském povrchu bude dít vůbec pohybovat.

Nezbývá nám nic jiného, než doufat, že lidé s těmito problémy začnou něco dělat. Přispějí alespoň tím, že přestanou kupovat věci, které nutně nepotřebují a od kterých je velké množství obalů. Kdyby každý alespoň začal třídít odpad a nevyhazoval všechno do jednoho koše, třeba by to mohlo změnit momentální situaci.

Autor: Lucie Stejskalová, IX. C

Kozí příběh - Pověsti staré Prahy

Když se rozhlédnu kolem sebe, vidím mnoho lidí, kterým pojem „globální problémy“ nic neříká. Podstatné je pro ně to, že si žijí dobře, ale to, co se stane za pár desítek let, to už pro ně důležité není. My tu budeme také žít, nejen generace, které momentálně hýbou světem.

Každý den procházím kolem těch, kteří odhazují odpadky, vypouštějí do ovzduší plyny, netřídí odpad a tím vším přispívají k tomu, že se naše Země neustále otepluje. Ledovce začínají tát, hladiny vod budou stoupat, později může dojít k zatopení většiny míst na našem povrchu. V nejbližší době se nic tak významného nezmění, ale časem může dojít až k zániku lidstva, jelikož se na Zemi všichni udušíme.

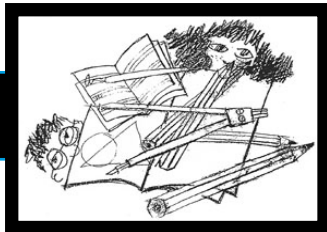
Proč vůbec lidé kácejí stromy, které pro nás vytvářejí kyslík? Protože místo nich postaví ohromné továrny, které znovu a znovu budou ničit naše ovzduší. Přibývá tak nemocných lidí, u kterých se nacházejí pozitivní výsledky na různé alergie, astma aj. Zásoby nerostných surovin už také nejsou příliš velké, i když prozatím dostatečné. Další problém

Do kin míří vůbec první český celovečerní 3D animovaný film, který je zároveň i prvním v celé východní Evropě. Rodinná komedie Kozí příběh - Pověsti staré Prahy se odehrává v české středověké metropoli, která je ještě plná strašidel, rodičích se legend a teprve začíná dostávat svou majestátní tvář. Hlavní hrdinové filmu - vesnický mládenec Kuba a jeho prostořeká Koza - se připlou ke stavbě Karlova mostu, vzniku Orloje, příběhu Faustova domu, jejich kroky zkrří kat Mydlář a spát jim nedá ani pověstný chlupatý duch. Originální výtvarnou stylizaci, která navazuje na tradici české školy animovaného filmu, doplňuje nejmodernější technologie pro tvorbu 3D počítačově animovaných filmů a skvělé hlasové obsazení postav.

Film se mi líbil. Byl poměrně vtipný, v některých chvílích i trochu strašidelný. Příběhy pověstí, jako jsou: stavba Karlova mostu, vzniku Orloje a příběh Faustova domu, se do sebe zaplétají. Postavy jsou pěkně ztvárněné a mají skvělé texty.

Zdroj: <http://www.sms.cz>

Autor: Alžběta Pospichalová, VIII. C

A tou nocí nevidím ani jedinou hvězdu

Durch diese Nacht sehe ich keinen einzigen Stern - česko-německé životopisné drama, moderní pohled na Němcovou jako světovou osobnost (2005)

Režie Dagmar Knöpfel

Hrají Corinne Harfouchová v hlavní roli, z českých herců Petr Forman, Ondřej Vetchý, Táňa Fischerová, Anna Polívková Boleslav Polívka

Film začíná tím, jak jsou všichni na pohřbu. Od tohoto okamžiku se začne odvíjet úplně vše.

Ocitáme se v sále, kde je Božena nejvíce obdivována. První tanec věnuje svému muži. Poté už jen svým obdivovatelům. Její muž Josef Němec ji psychicky stáhne na dno. Božena ráda psala, ale jejímu muži to přišlo jako bezvýznamná věc. Proto se snaží

Snímek byl natočen roku 2005.

Hned na začátku jsem si nemohla zvyknout na dabované hlasy českých herců, které jsou mi tak známé. Film byl totiž v němčině s českými titulky. Dle mého se natáčelo na dobře vybraných místech, většina interiérů byla velice věrohodná. Jen některé scény se mi nelíbily a pro některé z mých vrstevníků byly nevhodné. Např. z doby, kdy měla Němcová již rakovinu a snažila se oprostít od manžela, bylo několik záběrů na nepříjemnosti spojené s jejím krvácením. Také se mi nelíbil několkaminutový pohled na Boženu Němcovou, kdy měla obrovské bolesti, ležela v křečích na posteli a sténala. Bylo mi jí líto, ale pak mi to přišlo nudné.

Jsem samozřejmě raději, že si mohu zapamatovat základní informace o Němcové z filmu, ne z knihy. Určitě mi tento snímek něco dal, ale sama bych šla na jiný..

Autor: Kateřina Prausová, IX. C

brzy odjet, ale Josefovi se to nelíbí. Zamkne a nepustí ji.

Božena ve svých dopisech píše o svém odjezdu za přítelem. U něj nachází to, co sama postrádá - jak to má v rodině vypadat. V této rodině je jí dobře.

Film končí tím, jak Božena Němcová umírá na rakovinu. V posledních chvílích jejího života přijíždí dcera Dora a Boženin manžel Josef, který ji odnáší.

Poté jsme mohli pochopit, proč film začal pohřbem.

Autor: Kristýna Kazdová, VIII. A

Po zhlédnutí tohoto filmu jsem měla smíšené pocity. Byl o Boženě Němcové z doby, kdy byla již vdaná, napsala Babičku a byla nemocná. Na tomto německém filmu pracovali jak němečtí herci a odborníci, tak čeští.

Film začíná netradičně - pohřbem hlavní postavy, Boženy Němcové. Je to sice nezvyklé, ale když se trochu zamyslíte, zjistíte, že mnoho filmů začíná v budoucnosti a vrací se do minulosti.

Avšak všeho s mírou. Pochopila bych, ba dokonce pochválila, ten začátek, když se z pohřbu spisovatelky vrátíme o několik týdnů zpět, do doby spisovatelčina pobytu v Litomyšli, kam utekla před svým manželem, aby mohla konečně psát. Dále i to, že se při psaní dopisů vracela do dob, kdy se svým manželem žila, a kdy před ním utíkala, bylo vcelku povedené. Ale to, že dopis dvakrát přepisovala a režisérka a scénáristka v jedné osobě to pojala tak, že scény zopakovala jen s malou nebo žádnou obměnou, mi přišlo opravdu zbytečné, i když vím, že to ve filmu mělo své opodstatnění. Podle mě to filmu přidalo na

chaotičnosti. Divák, který jen na chvíli přestal dávat pozor, se nejspíš ocitl úplně mimo a přestal se ve filmu orientovat.

Co se mi na filmu naopak líbilo, byla hudba. Splnila přesně to, co měla, a nádherně padla době i atmosféře snímku. Dále mě také zaujaly výkony herců. Herečka v hlavní roli byla úžasná a nádherně se vžila do role. Také Bolek Polívka v roli Josefa Němce nezástal pozadu. Velice mě překvapilo, že člověk, kterého známe převážně z komedií, dokázal tak skvěle zahrát i vážnou roli. Jen jedna věc mi na jeho roli vadila. Němec byl ve filmu znázorněn jako typicky záporná postava, zatímco Němcová jako oběť. Víím, že zní divně, že se zastávám alkoholika, ale podle mě byl problém na obou stranách. Tím však nechci říct, že Němec byl naprostý svatoušek, ale myslím, že vše na sebe navazovalo. Němec byl, stejně jako jeho manželka, v manželství nešťastný, tak začal pít.

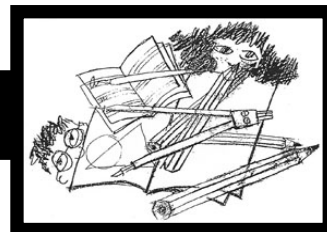
Celkový dojem z filmu je všelijaký. Myslím, že je to film pro náročného diváka a ne pro nedospělé puberťáky. Možná, že až uvidíme film za pár let, uvidíme plno věcí jinak a film se nám bude líbit více.

Autor: Veronika Kutinová, IX. C

Rozmarýnek boduje i na Mistrovství ČR

Dne 22. 11. 2008 se Rozmarýnek pod vedením p. uč. Jakubové v 8 hodin vydal do Příbyslavi. Hned po příjezdu se děti vydaly do tamní školy. Děti si zde odložily batůžky a šly do Kulturního domu, v němž později probíhala soutěž. V Kulturním domě si vyzkoušely svoje pásmo „Hrajeme si na řemesla“. Po zkoušce všichni šli do již zmiňované školy, kde si nechali bundy a šli na oběd. Pochutnali si na vepřo knedlo zelo. Po obědě se děti vrátily do učebny, kde měly věci. Vzaly si bundy a cvičky a šly do divadla. Cestou všichni zavítali do cukrárny. V Kulturním domě se děti převlékly do krojů a šly se dívat na ostatní tvrdé konkurenty, mezi kterými se neztratily. Konečně se dostaly na pódium. Po svém vystoupení se všichni vrátili do sálu a dívali se na ostatní vystupující soubory. Vystoupení skončila a zatímco se děti převlékaly, maminky zašly pro batůžky. Hned po tom, co se děti převlékly zpět do civilu, bylo vyhlášení. Rozmarýnek získal 3. místo! Po vyhlášení se celý soubor přemístil do autobusu a vyrazil domů.

Autor: Alžběta Pospíchalová, VIII. C

Povídala jsem si se svou učitelkou

V minulém čísle jste si mohli přečíst rozjímání nad mou cestou ke zpěvu. Pro další číslo jsem chtěla připravit něco nového, a proto mě napadlo, že bych mohla položit pár otázek paní učitelce Fišerové, která mi hodně pomohla a svým způsobem mě dostala do kapely, za což jsem jí neskutečně vděčná.

Paní učitelka na Sedmikvítku 2006

Jak jste se dostala ke zpěvu?

Ke zpěvu jsem se dostala ve 3. třídě, kdy jsem začala chodit do Lidové školy umění na klavír; v nauce jsme se učili zpívat, později jsem chodila i na hodiny zpěvu k paní učitelce Bechyňové v Havlíčkově Brodě.

Jaký máte vztah k hudbě?

K hudbě mám od malička velmi kladný vztah. Moji rodiče i bratr jsou muzikální, dobře zpívají, u nás v rodině se docela často zpívalo a hrálo na kytaru. Mně šlo více než zpěv hrani na klavír a ve 14 letech jsem se jako samouk naučila hrát na kytaru.

Kdo jsou Vaši oblíbení?

Mám ráda všechny druhy hudby – vážnou, populární i lidovou. Z vážné hudby mám nejraději Mozarta, Beethovena a Smetanu, v populární hudbě dávám přednost folku – skupiny Nezmaři, Kamelot, Druhá tráva, a rocku – skupiny Olympic, Queen, Beatles, ráda si poslechnu i moravské nebo slovenské lidovky v podání Jožky Černého nebo Jarmily Šulákové.

Měla jste někdy nějaký sen, co se týče hudby, profesionálního zpěvu, své kapely nebo vlastního CD?

Hudbu beru jako koníčka, nikdy jsem nechtěla být povoláním muzikant, ale zato jsem chtěla být od 7. třídy učitelkou hudební výchovy (a také ruštiny a němčiny), což se mi splnilo a jsem tomu ráda. Někdy jsem hrála ve folkové skupině, ale z časových důvodů jsem toho musela nechat.

Zpívala jste na nějaké soutěži? Na kolika? Umístila jste se?

Jako děvče školou povinné jsem se zúčast-

ňovala soutěží ve hře na klavír a ve zpěvu a také soutěže ve zpěvu ruských písní Puškinův památník, umísťovala jsem se občas na 2. nebo 3. místě.

Jak Vás napadlo založit kroužek zpěvu, vedlo Vás k tomu něco konkrétního?

Kroužek Pop hudba jsem založila v roce 2003. V tom roce mi totiž přišla pozvánka na okresní soutěž ve zpěvu populárních písní, k tomu bylo přiloženo CD s 20 písničkami. Uspořádala jsem školní soutěž a ty nejlepší zpěváky jsem přihlásila do okresního kola. Na podzim toho roku jsem otevřela kroužek, naučila jsem se zacházet s aparaturou, naučila jsem se shánět hudební podklady písníček – tzv. KARAOKE. A už to jelo....

Jste pyšná na účinkující Vašeho kroužku, když se někde umístí nebo když vidíte, že se zlepšují?

Jsem ráda, že se mi svěřenci stále zlepšují ve zpěvu, jsou schopni zpívat na soutěžích, na vystoupeních ve škole, na školní akademii nebo na náměstí, a dokonce už natočili dvě cédéčka (měla bych spíš použít slovo „natočily“, protože to byly samé dívky). To druhé s názvem „Kdo tě má rád“ se křtilo letos v prosinci. Jen mi přijde líto, že se počet zájemců o zpěv neustále snižuje, ale co mě moc těší, je to, že ti členové kroužku, kteří už vyšli od nás ze školy, se stále vrací, přijdou se podívat nebo si zazpívat, a dokonce se zúčastňují soutěží a koncertů.

Co byste vzkázala žákům, kteří mají talent, chtějí zpívat, ale bojí se?

Chtěla bych vzkázat všem žákům, že nezáleží

na tom, jak zpívají, ale jestli rádi zpívají. A pokud si chtějí vyzkoušet zpěv s mikrofonem, ať přijdou za mnou, nemusejí mít strach, v kroužku jsme sami kamarádi, kteří si vzájemně pomáhají a nikomu se nesmějí!

Sedmikvítek 2008

Okříšky, pátek až neděle 14. – 16. listopadu 2008 se konal VII. ročník setkání nejmenších zpěváků, tanečnicků a výtvarníků Kraje Vysočina. Sedmikvítek je soutěžní přehlídka kulturně nebo umělecky založených dětí. Bylo k vidění mnoho dětí, které se nebyly ukázat své dovednosti v těchto oborech: dětské sbory, hudba, zpěv, tanec, výtvarná a rukodělná činnost.

14. listopadu byla soutěž založena na oboru: zpěv, hudba a dětské sbory a tento den se ukázaly na jevišti i dvě žačky z naší školy: Lucie Deabisová z VIII. C a Michaela Pavlečková z VIII. A. Představily se mám i žačky, které z naší školy už (bohužel) odešly, jako např.: Lucie Drápelová, Markéta Michalová, Hana Bartůňková, Jitka Nevzralová a Monika Jelínková. Nejlepší vystoupení a práce, které získaly nejlepší ohodnocení a doporučení poroty, postupují do republikových finále jednotlivých oborů. Tato finále se konají v závěru letošního roku a hlavně začátkem roku příštího. Těšíme se na Vás i příští rok a na shledanou v Okříškách!

Autor: Michaela Pavlečková, VIII. A

Sedmikvítek Okříšky 2008

Beneška tradičně slaví Vánoce v divadle

Každoročně před vánočními svátky vyjíždějí od naší školy autobusy se slavnostně nastrojenými děvčaty a kluky do jihlavského divadla na představení. Děti z prvního stupně se těšily na pohádku a žáci druhého stupně s napětím očekávali, jak je zaujme muzikál.

DONAHA - hlavní představitelé

Foto: Jan Černo

Ve čtvrtek jsme jeli do Horáckého divadla v Jihlavě na pohádku Jak se čerti ženili. Nejvíce se mně líbili čerti a čertice. Měli hezké kostýmy a byli moc hloupí. Čertice uměly čarovat a plivaly oheň.

Líbilo se mi i divadlo, protože je hezčí než u nás v Třebíči. O přestávce jsme si všichni šli koupit nějakou dobrotu. Žvýkačky jsme si raději nekupovali, protože jsme se báli, že nám pan ředitel vynadá.

Autor: Tomáš Chlachula, II. C

V pátek 19. 12. 2008 druhý stupeň zhlédl v krásném divadelním sále v Jihlavě nádherné divadelní představení „DONAHA!“ (The Full Monty), libreto Terrence McNally, hudba a texty písní David Yazbek. Divadelní verzi tohoto muzikálu předcházela britská filmová komedie režiséra Petera Cattanea a scénáristy Simona Beaufoye natočená v roce 1997.

Tento skvělý muzikál nastudovali herci Horáckého divadla Jihlava v režii Milana Schejbalu. Jedná se o příběh mužů, kteří znechvalí přicházejí o práci a potřebují narychlo sehnat peníze. Zoufale hledají plán, jak potřebné peníze vydělat. Náhle jeden z mužů přichází na skvělý nápad, vydělat si peníze pánským

striptýzem. Tento plán se zdá ostatním mužům tak bláznivý, že na něj zprvu vůbec nechtějí pomyslet, ale nakonec je přece jen finanční nouze dovede k tomu tento šílený nápad uskutečnit. Na svůj výstup určený pouze pro dámy se ale musí pořádně připravit. Takže všichni trénují choreografii a poctivě cvičí. Ale nakonec se ukáže, že mají v plánu udělat něco více než obyčejný striptýz do spodního prádla - oni

chtějí DONAHA!!!

Jestli se jim tento odvážný krok podařilo udělat a najít v sobě odvalu, Vám neprozradím, ale s jistotou můžu tvrdit, že to bylo nejlepší představení, které jsem kdy viděla. A doufám, že se líbilo všem přítomným v sále.

Autor: Kristýna Bušová, VIII. C

Zlatá hrdla se opět rozezněla

Soutěž „O zlaté hrdlo Benešky“ se konala ve čtvrtek 11. prosince 2008 v Divadelku pod schody. Zúčastnilo se jí 11 zpěváků. Diváci, mezi nimiž se objevili žáci školy, rodiče i učitelé, prostě přátelé dobré muziky, s napětím sledovali, které z těch „zlatých“ hrdel bude to nejvíce zlaté.

Kromě vlastní soutěže probíhala ještě soutěž divácká a křest CD „Kdo tě má rád“. Kdo si je zakoupí, uslyší krásné písně v podání sedmi děvčat, a to Michaely Pavlečkové, Martiny Okřínové a Lucie Deabisové, které jsou dosud našimi žákyněmi, a Ivany Benáčkové, Lucie Drápelové, Hany Bartůňkové a Jitky Bartůňkové, našich bývalých žákyní. Křestu nového CD se ujal trebičský bluesman Tom Bowling, kterého jste mohli slyšet napří-

klad ve folkovém klubu ZŠ Na Kopcích, kde vystupoval se svou skupinou Tom Bowling blues band. V programu rovněž zazněly písně v podání našich bývalých žákyní. Je skvělé, že se k nám do školy vrací, aby si společně zazpívaly a vzpomínaly na chvíle, kdy samy soutěžily a bojovaly o nejvyšší příčku. Vrací se však nejen žáci, ale i učitelé, aby se nejen pobavili příjemnou atmosférou, která k pěveckým soutěžím neodmyslitelně patří, ale zároveň, aby jí svým přispěním pomohli vytvořit. Celým předvánočním podvečerem posluchače provázela loňská vítězka Lucie Drápelová.

Jste zvědaví, jak celá soutěž dopadla? Zde přinášíme kompletní výsledky:

1. Lucie Deabisová 8.C, 2. Michaela Pavlečková 8.A, 3. Dominika Vovsová 6.A, 4. Damien Diviš 9.B, 5. Kathrin Decknerová 6.B, 6. – 11. místo - Dáša Benešová 9.C, Aneta Kocmánková 8. B, Markéta Nováčková 9.C, Daniel Růžička 6.A. Lucie Stejskalová 9.C, Karolína Tesařová 6.A. Vítěz divácké soutěže Damien Diviš 9.B.

Moderátor Lucie Drápelová, asistenti David Sedlák 8.C, Michal Pantůček 8.C, doprovodný program Monika Jelínková, Jitka Nevřalová, Hana Bartůňková, Jitka Bartůňková, křest CD Tomáš Bowling Kuželka, zvuk Marek Jirků, zvukový záznam: Jan Vaněk, foto Vratislav Fišera, Jana Smejkalová, organizace Irena Fišerová.

CD „Kdo tě má rád“ i CD ze soutěže je možné si objednat u paní učitelky Fišerové.

Cena CD „Kdo tě má rád“ 50 Kč

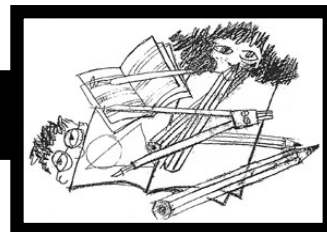
Cena CD ze soutěže 30Kč

Autor: IF + EP

Vítězka soutěže

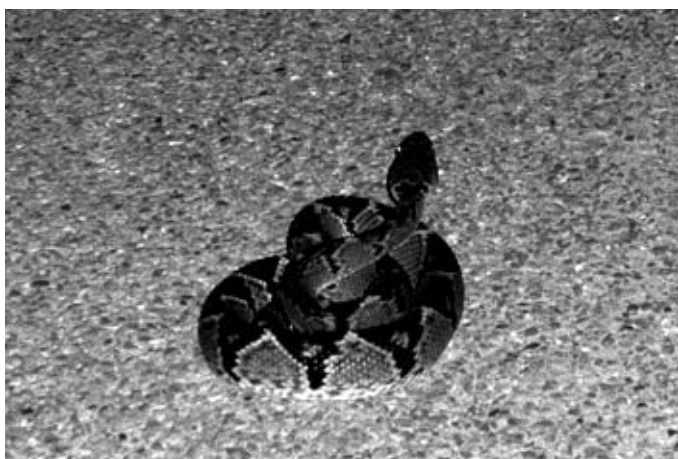
Foto: J. Smejkalová

Navštivte s námi další místa Jižní Ameriky!

Tento sport se jmenuje sandboarding (surfování na písku) a vyzkoušel si ho i můj táta, když byl v již zmiňované Jižní Americe. Je to něco jako snowboard ding, ale v kraťasech, sandálech a příjemném teple.

...a když je cesta volná, není problém potkat první domácí obyvatele džungle, jako třeba tohoto velmi jedovatého Kaškavala. Raději rychle zpět do džípu, než si to rozmyslí.

V období dešťů dojde často k sesuvům půdy. Zde je hlavní cesta do džungle zasypaná hlinou a kamením. Na obrázku je vidět kousek bagru, jak odhrnuje tu spoušť, aby byla cesta zase volná.

Teď si dáme takový menší kvíz: Poznáte toto zvíře z Jižní Ameriky?

- a) slon b) prase c) kapybara

Zavítali jsme do Brazílie

Možná se divíte, jak jsme se dostali tak daleko. Pro nás to však nebylo tak obtížné, jak si asi myslíte. Někteří žáci měli totiž možnost zúčastnit se zajímavé akce.

Jsem moc ráda, že jsem mohla zhlédnout tento unikátní vzdělávací projekt. Tentokrát o Brazílii. Celý výklad byl barvitý a poutavý. Dva příjemní moderátoři nás celou zemí provedli pomocí počítačové techniky. Ukázali nám její zvyky, tradice i zajímavosti. Strhující příběh, který trval asi dvě hodiny, a popsal nám kulturu, přírodu i obyvatele Brazílie. Této zábavné projekce se zúčastnil vesměs

druhý stupeň a věřím, že nikomu se nechtělo sál Národního domu v Třebíči opustit. Tak snad se i příště dostanu alespoň na dvě hodiny do nějaké mně neznámé země.

Pokud byste chtěli vědět víc, podívejte se na stránky: www.plenetazeme.cz

Autor: Kristýna Bušová, VIII. C

Hledáte exotiku a dobrodružství?

Lákají vás neznámé kraje?

Sledujte naše stránky!

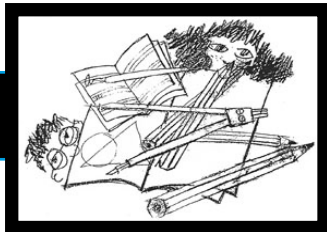
V každém čísle objevíte to, co hledáte!

Autor: Dominik Jeřábek, V. C

Foto: Libor Jeřábek

KUPUJTE GAG-BEN!

Co si nepřečtete na stránkách
GAG-BENU,
to si jinde nepřečtete!

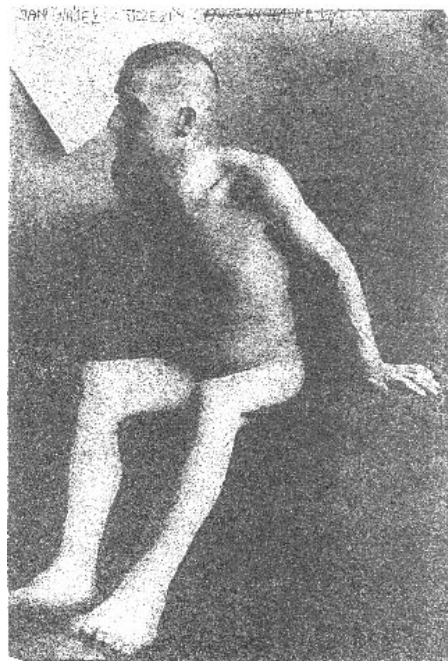
Co jsme se dozvěděli v hodinách výchovy k občanství

Žáci VI. B si v rámci učiva o rodině vyprávěli mimo jiné i o příbuzenských vztazích, o svých předcích i zajímavých osobnostech, které v rodinách žili či žijí. A protože každé dítě nemá to štěstí vyrůstat v ideálních životních podmínkách, ať již u nás nebo jinde ve světě, povídali si také o adoptcích.

Napište nám i vy zajímavé příběhy!

Jak můj pradědeček přežil svou smrt

Můj pradědeček se jmenoval Jan Hájek, narodil se 11. 5. 1898 v Lásenicích u Jindřichova Hradce. Byl okresním a krajským velitelem Hasičské jednoty v Jižních Čechách. Protože Hasičský sbor byl Němci považován za zálohu armády, byli jeho velitelé ostře sledováni. Zatčen byl gestapem v neděli 2. listopadu 1944. Po výsleších a bití v Českých Budějovicích a Táboře na gestapu byl uvězněn v Terezíně v Malé pevnosti na 4. nádvoří v cele č. 44.

Po návratu z koncentračního tábora

Zde vězni prožívali nepředstavitelné útrapy. Museli těžce pracovat v lomu téměř bez jídla, často velmi ponižováni a bití.

2. května 1945 se v Terezíně konaly poslední popravy. Mezi vězni, určenými k popravě, byl

Pradědeček s opicí Ančou

Foto: Karel Hájek

i můj pradědeček. Když pro něho přišli dozorcí, byl v tak zuboženém stavu, že již nebyl schopen dojít na popraviště. Tehdy dozorce pronesl větu „Das ist kaput.“. Nechali ho ležet na kavalcí. Za dva dny osvobodila Terezín Sovětská armáda a současně přišli i pracovníci Mezinárodního kříže, kteří se o zbědované vězně postarali. Pradědeček se dostal do nemocnice v Praze, kde se zotavoval více než půl roku v péči svého bratra Karla Hájka (světoznámého fotografa, viz foto). Po návratu z koncentračního tábora vážil pradědeček pouze 42 kg (viz foto).

Po válce byl můj pradědeček zaměstnán v parku kultury a oddechu Litvínově, kde byl i malý koutek se zvířaty. Byl určen pro děti, školní mládež i pro veřejnost. Mezi nejzajímavější zvířata patřila opice Anča, která chodila mezi lidmi, medvěd, srnka, koloušek, králík, zajíc, psi, kočky, různé ptactvo i např. orel. Pradědeček velmi miloval přírodu a život v ní. Byl také vášnivým myslivcem, stejně jako jeho bratr Karel, který vyfotil mnoho zajímavých situací se zvířátky a mimo jiné vydal i knihu Krásy myslivosti.

Potěšte se i Vy zajímavými pohledy na zvířátka, tak jak je neznáte.

Autor: Petr Kratochvíl, VI.B

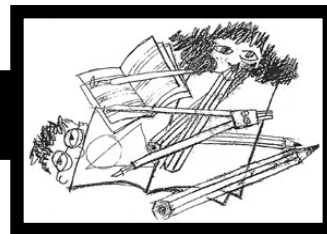
P.S. Fotograf Karel Hájek (1900 – 1978) byl asi vůbec nejdůležitější postavou české fotožurnalistiky první poloviny 20. století, ne-li století celého. Je považován za zakladatele moderní fotoreportáže, byl fotografem prezidentů, dokonce osobním fotografem Edvarda Beneše.

Neváhejte a přihlaste se!

Dne 27. ledna 2009 bude pro žáky 9. ročníků připraveno celodenní projektové vyučování k mezinárodnímu Dni památky obětí holocaustu a ve dnech 1. – 2. dubna budou mít zájemci z 9. ročníků možnost zúčastnit se dvoudenního semináře přímo v Památníku Terezín, kde navštíví mimo jiné i Malou pevnost, bývalou věznicí gestapa.

Fotograf a reportér Karel Hájek

Adoptovali jsme holčičku z Indie

V roce 2003 jsme si na internetu na adrese www.charita-adopce.cz vybrali holčičku, která chodila do 3.třídy. Bydlí v Indii v oblasti Bangalore ve vesnici Byatarayana Doddi. Jmenuje se Kavitha T. Má dva sourozence. Maminka neslyší a nemluví a tatínka nemá.

Kavitha (na snímku vlevo)

Každý rok přispíváme částkou 4.700,- Kč, za které dostává oblečení, školní potřeby a jedno teplé jídlo denně. Navštěvuje základní školu a každý rok nám posílá svoje vysvědčení. Učí se dobře a až vyroste, chce být zdravotní sestrou.

Jedenkrát za půl roku nám přijde dopis a my jí odpovídáme. Kavitha nám píše ve svém mateřském jazyku, který my neumíme číst. Proto nám tento dopis přeloží v Indii do angličtiny a z angličtiny si tento dopis přeložíme sami. My jí odepisujeme v angličtině a oni ten dopis přeloží do její rodné řeči, tedy do housenek a krucánků.

Píšeme si o tom, jak slavíme různé svátky u nás a u nich v Indii. Každý dopis začíná „My dear loving parent's Kratochvíl ...“

Autor: Jan Kratochvíl, VI.B

Věděli jste, že v Indii pracuje 17,5 miliónu dětí, tzn. celých 6% indické populace a asi 33milionů dětí nechodí do školy?

Pomozte i Vy dětem ke vzdělání!

Potápění v Rudém moři

Ličení zážitků

Nikdy jsem si neuměla představit, jak krásné je potápění v Rudém moři. Ponořila jsem se do modré vody, plavala jsem mezi korálovými útesy, které vypadaly jako rozkvetlá zahrada hýřící všemi barvami. Okolo mě proplouvaly různé rybky, malé, velké, pestrobarevné. Je to fascinující podvodní říše plná barevných korálů, průsvitných medúz, mořských hvězdic, vlnících se sasaneč a hejn různobarevných ryb.

Podmořský svět mě zcela uchvátil. Potápěla jsem se dál do hlubiny, která s přibývajícím metry byla temnější a ticho rušil snad jen zvuk vypouštěných bublin. Dostala jsem se na tajemné místo, které ve mně vyvolávalo pocit strachu. Najednou se přede mnou objevil obrys lodi. Později jsem zjistila, že loď se jmenovala Yolanda. Toto místo je domovem větších oceánských ryb, jako jsou například kladivouni a tuňáci.

Cestou zpět jsem přemýšlela nad tím, jaké neuvěřitelné poklady skrývají hlubiny moře. Naposledy jsem se rozhlížela kolem sebe a snažila se zapamatovat si tento úžasný obrázek podvodní říše. Nechtělo se mi ten úžasný svět opouštět a doufám, že si tento zážitek budu moci znovu zopakovat.

Autor: Irena Sedláková, VIII. C

Stojím na břehu moře a představuji si, jaké asi bude. Být malou rybkou, která si jen tak plave pod mořem! S potápěčskými brýlemi a šnorchem pomalu vstupuji na okraj krásné průzračného moře. Všimla jsem si u břehu malých zavřených mušliček, které se barevně odrážely od svítícího slunce. V plném okouzlení z mušlí si plavu dál mořem, které je občas rozvířeno rychlým pohybem a písek lítá všude kolem. Až se usadí zpátky na dno moře, znovu se mi naskytne možnost prohlédnout si úchvatný mořský svět. Spousta barevných rybiček si tu v hloučcích proplouvá mořem. Jedna oranžová, druhá zelená, třetí žlutá... Každá je jiná, přitom všechny tak stejné. Chtěla bych znát pocit být rybou. Aspoň na okamžik. Zdají se být tak klidné, ale když se chci dotknout ryb, uplavou dřív, než si stačím všimnout.

Ale když nesoustředím pozornost jen na živočichy, vidím krásně fialový korál, který na sebe upozorňuje už z dálky, útesy,

kteřé jsou pokryty různě vypadajícími květinami. A ty omamné zvuky moře! Slyším, jak moře naráží na skály a jak se přelévá přes břeh. Jen tyto dva zvuky. Jinak ticho. To ticho, co jinde neslyšíme. To nepopsatelné ticho, které dokáže člověka uklidnit.

Čas, jako by se zastavil. Vnímám jen mořský svět. Ten zdánlivě bezstarostný svět, kde si rybky plavou v malých nebo velkých hloučcích, kde nepřemýšlejí nad tím, co se s nimi stane, ale žijí okamžikem. A to je jedna z věcí, proč mě podmořský svět tak fascinuje.

Autor: Liliya Moldavan, VIII. C

Proč je 17. listopad státním svátkem

Mnozí lidé si to vůbec neuvědomují a někteří ani nevědí, proč jsou vlastně na státní svátky doma. Státní svátek, který byl nedávno – 17. listopad, se týkal sametové revoluce.

Dne 17. listopadu 1989 zorganizovali studenti pražských vysokých škol vzpomínku a uctění památky Jana Opletala, tohoto studenta zavraždili nacisti v roce 1939. Studenti se sešli na Albertově u sídla lékařské fakulty a vydali se v průvodu do středu města. Byli zastaveni příslušníky SNB, kteří byli vybaveni pendrekami a ty také použili. Jelikož už nebylo úniku, byli studenti těmito příslušníky obklopeni. Bylo zraněno přes 200 osob. Jelikož se nepodařilo vynutit poslušnost hrubým násilím a celá společnost byla stále více pobouřena, byla tímto dnem odstartována právě **SAMETOVÁ REVOLUCE**.

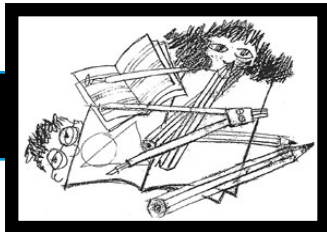
V následujících dnech vypukly masové demonstrace, bylo založeno Občanské fórum, jehož heslem byl hlavně odpor ke komunistické totalitě. V čele stanul Václav Havel. Na konci listopadu vláda komunistů v Československé republice odstoupila.

Autor: Michaela Cahová, VII. C

Mladí historici soutěžili

V prosinci proběhlo školní kolo dějepisné olympiády, která má v letošním školním roce téma „Doba hradů a zámků“

Otázky byly velmi náročné, zadané celostátně a všichni zúčastnění mohli při řešení používat pouze svou paměť a důvtip.

Na prvních deseti místech se umístili tyto žáci:

1. Pospíchalová Alžběta	8.C	46
2. Svoboda Pavel	8.A	45
3. Bušová Kristýna	8.C	43
4. Pavlečková Michaela	8.A	42
5. Netolička Jan	8.C	37
6. Křížová Agáta	8.A	36
7. Mezírková Michaela	8.A	36
8. Bačo Jakub	8.C	36
9. Kneslík Jan	8.C	35
10. Křepelová Karolína	8.C	35

První dva nás budou reprezentovat v okresním kole, které se uskuteční 28. ledna 2009. Přejeme hodně úspěchů!

Zdroj: www.zsbenesova.cz

Zástupci redakce se zúčastnili semináře v Brně

Členky, které se podílely na tvorbě školního časopisu i minulý rok a pořád v redakci pracují, se v pátek 28. 10. 2008 zúčastnily semináře a vyhlášení výsledků soutěže školních časopisů.

Brzy ráno v 7:30 jsme jeli vlakem do Brna prezentovat náš - váš školní časopis. Když jsme dorazili do Brna, jeli jsme ještě kousek šalinou do jedné školy. Tam jsme se zaregistrovali a šli si prohlížet soutěžní výtisky časopisů z různých základních a středních škol České republiky. Byly vyrovnány na stolech spolu s papíry, na které jsme mohli psát komentáře k časopisům.

Potom následovaly workshopy. Rozdělili nás na dvě skupiny, jednu skupinu tvořili zástupci středních škol a druhou redaktori škol základních. Ve workshopech jsme hráli různé hry a připravili prezentaci našeho - vašeho

Příprava prezentace

Foto: Eva Pokorná

Vítězný časopis

Foto: Eva Pokorná

časopisu. Pak jsme dostali bagety a po celou dobu jsme se mohli občerstvovat (jakýmikoliv nápoji, které byly k dispozici). A nakonec všichni s napětím sledovali vyhodnocení celé soutěže. Náš - váš časopis sice první místa neobsadil, ale byla to velmi dobrá zkušenost vidět i jiné časopisy z jiných škol. Rozhodně jsme se poučili ze zkušeností ostatních redakcí. Jejich nápady a zkušenosti nám do budoucna jistě pomohou v naší další práci.

Nakonec jsme jeli zase šalinou, ale ne na nádraží, ale do Vaňkovky a do Tesca, kde jsme měli rozhod a mohli jsme nakupovat. Nakonec jsme šli čekat na vlak, který měl dvacet minut zpoždění. Vlak byl tak plný, že jsme si ani nesedli, ale nakonec nás průvodčí pustila do dalšího volného vagonu. Unaveni jsme se k večeru vrátili domů.

Unaveni jsme se k večeru vrátili domů.

Seminář v Brně se nám moc líbil, snad si něco podobného někdy opět zopakujeme a doufáme, že s větším úspěchem, neboť i Gag-Ben byl hodnocen jako velmi dobrý.

Autor: Jana Dvořáková, VII. C

Děti dobývaly pevnost Školáček

V rámci projektu Spolupráce s MŠ proběhla koncem listopadu v naší tělocvičně již tradiční sportovní akce s názvem „KLÍČEK K PEVNOSTI ŠKOLÁČEK“.

Na budoucí žáky prvních tříd (letos přišlo 133 dětí) čekalo tentokrát na jedenáct různě sestavených překážek. Ty byly postaveny z nářadí a náčiní patřícího ke standardní výbavě tělocvičny.

Za pomoci žáků ze čtvrtých a pátých tříd zdolávali malí záčci hravou formou jednu překážku za druhou. Za zdolání každé překážky získali vždy po jednom klíčku. Po absolvování všech nástrah je směnili za sladkou odměnu, diplom a klíček na krk. Veškerá cvičení, která si mohli vyzkoušet, se všem líbila.

Je třeba podotknout, že s obratností a šikovností na tom předškoláčci nejsou tak špatně, za což zcela určitě patří dík i kolegyním z MŠ.

Akci připravili učitelé: L. Stejskalová, R. Venhodová, R. Poullová, J. Martinů, D. Kuthan a J. Vaněk.

Na shledanou opět za rok.

Zdroj: www.zsbenesova.cz

Na téma drogy probíhala další část preventivního programu

Dne 3. 12. 2008 se konalo v Divadelku pod schody pokračování preventivního programu o drogách.

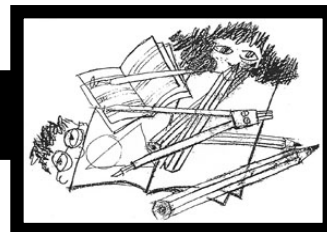
Byli jsme zde rozděleni na skupiny, v nichž jsme zpracovávali takový menší projekt na velký papír. Dostali jsme za úkol vypsát způsob užívání drogy, zajímavosti drogy, vzhled a následky drogy.

Poznali jsme drogy, které jsme dřív skoro nikdo neznal, např. toluen, lysohlávky a také třeba staré známé drogy, např. marihuanu.

Určitě jsme ale před tímto programem nevěděli, že ti, kteří berou drogy, mají často úplně jiné vnímání času než obyčejný člověk, což vždy způsobí mnoho problémů.

Po představení téměř všech projektů (zbytek si necháme na příště) jsme se s chutí vrhli ke kufříku, ve kterém byly makety mnoha drog. Tuto část preventivního programu jsme jako vždy zakončili dotazníkem s otázkami - co se nám líbilo, co naopak ne a na co bychom se chtěli zeptat.

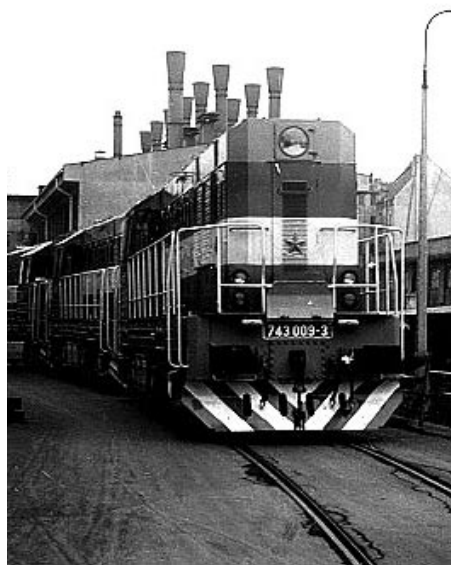
Autor: Michaela Cahová, Jana Dvořáková, VII. C

Jezdíte rádi vlakem?

Lokomotiva 743

Lokomotiva T466.3 (743) je čtyřnápravová. Na přelomu let 1987 a 1988 byla do LD Liberec dodána desetikusová série lokomotiv řady 743. Lokomotivy byly dodány již s novým označením vozidel ČSD, které vstoupilo v platnost dne 1. ledna 1988.

Lokomotiva 743

Lokomotiva Škoda 109 E

Lokomotiva ŠKODA 109 E je určena pro vozbu vlaků nejvyšší priority. Tvar a barevné řešení lokomotivy bylo navrženo ve spolupráci se studiem Porsche Design.

Lokomotiva škoda 109 E

Vlak City Elephant

Vlak City Elephant (471)

Vlak City Elephant je dvoupodlažní jednotka, jejíž výroba byla zahájena roku 1997. City Elephant je vlaková souprava a měří 80 m. Tento vlak může jet maximální rychlostí 140 km/h. City Elephant nabízí 643 míst pro cestující, z toho 310 k sezení.

Značení osobních vozů

- A vůz 1. třídy
- B vůz 2. třídy
- AB vůz 1. a 2. třídy

- a dvounápravový vůz
- b vůz pro tělesně postižené
- c oddíly místa k sezení, které lze upravit k ležení
- d vůz s prostorem pro jízdní kola
- h vůz pro tělesně postižené
- j nerozpojitelná jednotka
- r zvláštní výbava
- t vůz s uličkou uprostřed
- u úzkorozchodný vůz

Vlaky přes Třebíč

Brejlovec (750, 753, 754)
Brejlovec je motorová lokomotiva, vyrobená byla roku 1967 – 1977.

Autor: Lukáš Abrahám, V. C

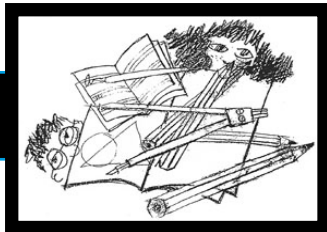
Co to je Up Wing?

Up Wing

Up wing jsou nové skákové boty. Skákové boty, které vyvinuli Číňani pro rychlejší přepravu svých vojsk. Po pár letech se dostali na veřejnost. Měli jste možnost si je vyzkoušet na veletrhu v Brně. Já jsem si to vyzkoušel a musím říct, že je to super zábava. A taky dobrý dárek. Cena se pohybuje od 4999,- Kč podle toho, jaký model máte. Buď dětský model nebo model pro dospělé. Taky, když už na tom umíte hodně dobře, můžete běhat až 40 km v hodině, skákat kolem 2 metrů, můžete dělat salta atd..... Akorát musíte vážit víc jak 40 kg a míň než 120 kg. Je to jedna z mála čínských kvalitních věcí.

Autor: Dominik Jeřábek, V. C

Cestovali jsme po Anglii

Dne 26. a 27. listopadu 2008 probíhaly na naší škole opět projektové dny. Tentokrát na téma Anglie.

Všichni žáci 7. tříd byli rozděleni do čtyř skupin (A, B, C, D) a v jednotlivých dílničkách se střídali. První dílnička pod vedením pana učitele Kafoňka se jmenovala Anglický film. V Divadélku pod schody jsme sledovali kousek filmu Lvi král, pak jsme se z papírků, které jsme dostali, pokoušeli dát do správného pořadí text písničky, která ve filmu zazněla. Po splnění úkolu jsme si písničku zazpívali. Dostali jsme text písničky vytisknutý a na druhé stránce jsme doplňovali rozhovor mezi Simbou (Lvíčkem) a jejími rodiči. Nakonec, protože nám zbyl čas, jsme se dodívali na film.

Anglická snídaně

Foto: Eva Pokorná

Druhá dílnička se jmenovala Anglická snídaně, na ni jsme si měli přinést podle vlastní chuti párky, vajíčka, anglickou slaninu, tousty a jakoukoliv zeleninu. Nejdřív jsme šli do učebny paní učitelky Šelepové. Zde jsme na videu sledovali, jak se v Anglii slaví anglické svátky. Odtud jsme přešli do kuchyňky za paní učitelkou Štěpničkovou a v kuchyňce jsme si opékali na pánvičce párky, slaninu, tousty a vajíčka. Po opečení jsme vše naservirovali na talíř i se zeleninou a snědli. Pak jsme si na papír napsali v angličtině postup takovéto snídaně.

V další dílničce s názvem Cestujeme po Anglii jsme se s paní učitelkou Jakešovou vydali po zajímavých místech Anglie. Dozvěděli jsme se, kde v Anglii leží některá anglická města, vypracovali jsme zadané otázky, které jsme si společně zkontrolovali. Druhým úkolem bylo vytvořit vlastní mapu s vlastním vymyšleným názvem, městy atd. a také jsme k tomu vymysleli svá slovní spojení v angličtině a vyjádřili je na mapě příslušným obrázkem.

Dýně nyní zdobí interiér školy

Foto: Eva Pokorná

Čtvrtá dílnička s názvem Halloween většinu žáků velmi zaujala. Nejdříve jsme se s paní učitelkou Janíkovou naučili dvě anglické říkanky o Halloween. Potom jsme šli do učebny paní učitelky Dobšínské, kde někdo vyřezával otvory do skutečných dýní, někdo z keramické hmoty vyráběl svíčky ve tvaru dýně a ostatní se změnili k nepoznání. Pomalovali si obličej a proměnili se ve strašidelné bytosti.

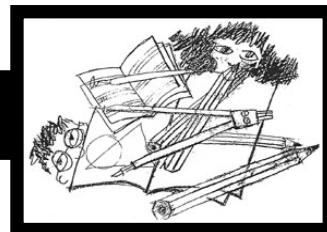
Nakonec se všechny skupiny sešly v Divadélku pod schody, kde jsme viděli ukázky ze všech částí projektu. Příjemnou atmosféru dotvářely vyřezané rozsvícené dýně. Mně osobně se projekt moc líbil a doufám, že zaujal i ostatní.

Autor: Jana Dvořáková, VII. C

Představa „Smrti“

Foto: Eva Pokorná

Výstava nás inspirovala

Naše třída VIII. C se zúčastnila předvánoční výstavy hotelové školy v Třebíči. Bylo vidět, jak moc se škola na svoji výstavu připravovala. K vidění byly výtvořky studentů a musím říct, že se bylo na co dívat. Nejrůznější dorty, vykrajované ovoce, různé lahůdky prostě vše, co s touto školou souvisí, bylo velmi inspirativní, pěkné a zajímavé.

Pro žáky, kteří se na tuto školu chystají, to byla jistě velice užitečná výstava. Možná také, že se někteří z nás pokusí obohatit vánoční či silvestrovský stůl vlastními výrobky.

Autor: Kristýna Bušová, VIII. C

Procházeli jsme se vánoční Vídní

Dne 9.12.2008 jsme se jeli podívat do Vídně. Už o půl osmé ráno jsme odjžděli směr Vídeň. Po tříhodinové cestě jsme konečně dorazili. Nejdříve jsme šli do Hundertwasserhausu, to je velmi pěkný dům, kde jsou porušena všechna pravidla architektury (každé okno jiné, vlnitá podlaha a také je velmi barevný).

Pak jsme se procházeli po pěkných ulicích Vídně. Viděli jsme ulice, které byly krásně vánočně vyzdobené, památky, drahé obchody, ale také obyčejné ulice, jaké máme zde v Třebíči. Pak už jsme šli před radnici na očekávané vánoční trhy. Zde jsme dostali rozchod. Byla tam spousta malých stánků s oblečením, jídlem, suvenýry atd..

Nakonec jsme šli ještě na jednu malou trhy na náměstí se sochou Marie Terezie. Bohužel už pro nás přijel autobus a my museli jet domů. Výlet se mi a doufám, že i ostatním žákům, velice líbil.

Autor: Jana Dvořáková, VII. C

Vánoční dílničky malé děti moc bavily

Kam nejdříve?

Foto: Eva Pokorná

Dne 4. prosince 2008 se pořádaly dílničky pro předškoláky a děti z prvních a druhých tříd.

Děti, které si sem přišly vyrobit různé drobné dárky, prošly dveřmi pro první stupeň a tam čekala velká tabule s názvy všech dílniček. Podle uvedených šipek si děti vybraly, jestli si chtějí vyrobit vánoční přáníčka, namalovat si perníčky, naaranžovat si vánoční košíček, vykreslit a slepit vánoční ozdoby, namazat si svačinku, namalovat si čertíka na špejli a nebo si nakreslit barvičkami na sklo andělíčka.

Všechny dílničky děti určitě bavily a nikdo neodešel s prázdnými rukama.

Autor: Michaela Cahová, VII. C

V předvánočním čase si sedmáci vymýšleli pohádky

Pohádka o drakovi, který jedl brambory

V daleké zemi, Jižní Americe, žili indiáni, kteří pěstovali velké brambory. V jejich zemi žil drak, kterému brambory moc zachutnaly. Všechnu úrodu indiánům sežral a naučil žrát brambory všechny draky v okolí. Indiáni se báli, že brambory zmizí ze světa, protože je draci snědí..

Když k nim připluli z Evropy bílí lidé, rozhodla rada starších indiánů naložit brambory na loď a poslat je do Evropy. V Evropě prý budou brambory v bezpečí, protože tam žijí masožraví draci, kteří žerou jenom princezny.

Tak se v 16. století dostaly brambory do Evropy.

Autor: Jindřich Dufek, VII. A

Povedla se?

Foto: Eva Pokorná

Já sním o Vánocích...

Foto: Eva Pokorná

Milí žáci ZŠ Benešova, velmi mě jako vedoucí rubriky Příroda potěšilo, že se Vám články ze života zvířat líbily. Samozřejmě pro Vás připravujeme další a další články o zvířátkách. Přeji příjemné čtení a prohlížení našich fotek. ©

Kristýna Kazdová

Flyball - co to vlastně je?

Není to obyčejné chytání míčků. Jde o to, aby pes běžel přes 4 překážky, vzal míček a co nejrychleji s ním utíkal k pánovi. Pes nesmí utéct za jinými psy ani za háravou fenkou.

Na závodech je čtyřčlenné družstvo a každý má jednoho psa. Po povelu např. vpřed pes musí vyběhnout od psovoda a rychle běžet na box pro míček a hned zpátky. Při této trase musí zdolat 4 překážky tam i nazpět. V okamžiku, kdy první pes z družstva protne cílovou čáru, vyběhají další pes.

Vítězí družstvo, které má jako první v cíli všechny čtyři psy (a míčky).

A jak to probíhá na cvičáku OSA Třebíč?

Cvičák se nezaměřuje pouze na agilitu a poslušnost. Od března roku 2008 pod vedením skvělé instruktorky Pavlína Dohnalové, která vlastní dvě bezvadné fenky (voříška Majdu a borderku Alenku), se trénuje také flyball.

Denny při agilitě Foto: Veronika Makovcová

V první řadě se pes musí naučit brát míčky. Samozřejmě pejsci, které baví chytání míčku + kteří ovládají skvěle agilitu, mají velkou výhodu. Při hození míčku musíte rozpoznat, na kterou stranu se pes stáčí, buď vpravo, či vlevo.

Poté následuje seznámení s boxem.

Kříženec Majda Foto: Pavlína Dohnalová

Box většina pejsků brzy pochopí. Až je nacvičený box, začnou se cvičit flyballové překážky.

Až pes zvládne obě lekce, přichází na řadu box + překážky. Je to paráda, když to všem pejskům moc hezky jde.

Sejdou-li se na závodech dobrá družstva a pejsci jsou skvěle vycvičení a připravení, je to pak opravdu velká podívaná.

Protože mou velmi dobrou kamarádkou je právě Pája Dohnalová, která vede flyball, rozhodla jsem se, že s ní pro Vás udělám krátký rozhovor:

Jak jste spokojená se svými členy, kteří pravidelně docházejí na výcvik flyballu a kteří to jsou?

Jsem spokojená se členy, kteří na hodiny pravidelně docházejí – Kristýna Kazdová a kokršpaněl Denny, Veronika Makovcová a jezevčice Jessie, Dáša Cikánková a australský ovčák Baddy a Petra Pekárková a border collie Casey. Trošku mě mrzí, že členové, kteří stáli u zrodu flyballu v Třebíči, pravidelně nedocházejí.

Jaká plemena se nejvíce hodí na flyball?

Určitě jsou nejlepší psi, kteří jsou rychlí a draví, soutěživí.

Plemena, která jsou taková, jsou border collie a jakýkoliv teriéři, ale skvělý flyballista může být i kokršpaněl, border collie, zlatý retrívr, australský ovčák a jakýkoliv voříšek. Nejčastěji jsou ale vidět právě již zmiňované border collie.

Plány a budoucnost. Jak si ji představujete se svými členy?

Pilně trénovat dvakrát týdně, koupit si flyballový box - naučit psy i na něj (zatím máme jen shoot, tréninkovou desku na flyball), začít závodit, zúčastnit se republikových soutěží a pak se uvidí, jak nám to na nich půjde.

Plánujete nějaké závody na rok 2009?

Vše se bude odvíjet od koupě boxu, ale předpokládám, že bychom se během léta a podzimu mohli nějakých závodů zúčastnit, když ne jako závodníci, tak jen exhibičně - jako přípravu a trénink do dalších závodů.

Anglický kokršpaněl

Výška: anglický kokršpaněl dorůstá do velikosti 41cm.

Povaha: je to osobitě a tvrdohlavé plemeno. Leckdy však ustoupí. Je skvělý společník, milý a oddaný přítel do jakékoliv akce.

V posledních letech se ale hodně začal šířit jeho dvojník, který pochází z Ameriky (americký kokršpaněl). Začíná se rozšiřovat více v oblasti týkající se psích sportů. Myslivci používají do lesů právě anglické kokršpaněly jako slídiče.

Ve sportovní kynologii, jako např. agility, flyball, frisbee a v dalších sportech zatím anglický kokršpaněl moc nevyniká.

Šestiměsíční Denny Foto: Veronika Makovcová

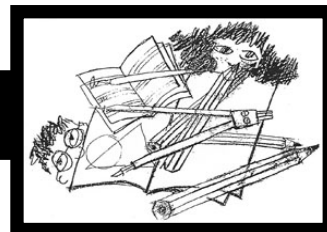
Proč? Protože si lidé na sportovní kynologii moc anglické kokršpaněly nekupují. Přijde jim, že je to jen lovecký pes, který nemá na sportovní kynologii. Opak je ale pravdou.

Anglický kokršpaněl je obratný, rychlý, bystrý, registruje povel a snaží se pánovi vyhovět. Při začátcích je to s ním občas těžká domluva, ale dřív nebo později kokr ustoupí na vaši stranu. Na závodech jste pak hvězdy celého dne!

Díky své bystrosti se anglický kokršpaněl hodí i na obedienci. Samozřejmě že může být i jako domácí společník, ale je to zbytečné. Je to pes, který potřebuje HODNĚ pohybu! Nevydrží jen tak ležet doma a 3x za den jít ven. Pak se lidé nemůžou divit, že mají rozkousaný celý byt.

Proto doporučuji, pokud chcete pejska na sport, zvolte anglického kokršpaněla. Nebudete litovat... z vlastního poznání mého kokršpaněla Dennyho.

Autor: Kristýna Kazdová, VIII. A

Fríský kůň

Fríský kůň

Foto: webové stránky

Původ a historie

Tradiční oblastí chovu fríských koní je Frisko na severu Nizozemí. Ačkoliv nebyli chováni na rozsáhlém území, jejich vliv daleko přesáhl rodné pobřeží. Frískou krev měli zakladatelé chovu oldenburského koně a také ve Velké Británii daleský a fellský pony a spolu s chladnokrevným shirem těžili z příbuznosti s tímto plemenem. Prostředí doplněné pečlivým výběrem chovných jedinců vedlo ke vzniku velmi skromného a vysoce užitkového koně.

Popis a charakteristika

Dnešní fríský kůň je vždy vraník a v kohoutku měří v průměru 152 cm. Hlava je dlouhá s inteligentním výrazem a vyjadřuje veselou, ochotnou a milou povahu, uši krátké. Dobře stavěné tělo s válcovitým trupem je kompaktní a plece s plochým, oblým kohoutkem jsou mohutná, ideálně přizpůsobená pro práci v zápřeží. Linie krku a hřbetu dělá z fríse ideálního kočárového koně. Zád má charakteristický strmý sklon, ocas je poměrně nízko nasazen. Nohy jsou silné a mají velmi čisté a velké klouby. Krátké zadní

nohy vynikají silou. Typickým znakem plemene jsou rousy na spodní části holeně a na spěnkách. Hřívá, ocas a rousy jsou husté a bujné. Kopyta jsou nižší.

Využití a sport:

Frís je schopen tahat těžké náklady ve skromných podmínkách, aniž by pozbyl kondici nebo svou ochotu. Používá se také k práci na venkově, chodí v postroji a pro svou pohyblivost a temperament se velmi cení jako drezurní kůň.

Dávno už ovšem pominuly doby, kdy měl výsadní postavení v pohřebnictví. Dnes se uplatňuje spíše v cirkusové manéži. Od roku 1986 zajišťuje spřežení frísků rozvážku zboží u Harrodse, významného obchodního domu v Londýně.

Autor: Kristýna Krajčová, VIII. A

Zdroj: webové stránky

Moje zvíře

Jako malá jsem si hrozně přála nějaké pěkné zvíře, ale jelikož jsme bydleli v panelovém domě, psovi ani kočce by se zde moc nelíbilo, křečka nechtěla zase mamka a andulka by dělala moc nepořádek.

Jako v tu dobu každý den, tak i zrovna ten den jsme jeli s taťkou a sestrou čekat na mamku. Mamka ale přišla s nějakou krabicí, kterou nám dala dozadu na sedadlo. A co nevidíme – ve dlouhé a úzké krabici ležela živá želva! Se sestrou jsme se na ni dívaly dlouho, ale neodvážily jsme se ani jedna na ni máknout a už vůbec ne podržet. Potom jsme ale nejeli rovnou domů, ale ke Kauflandu koupit želvě žrádlo. A tak jsme čekali sami v autě, já jsem se za chvíli odvážila ji pohladit a potom jsem ji držela v ruce. Doma jsme zjistili, že naše želva nemůže být v krabici – neusnuli bychom, protože chodila jen tak volně po bytě a vždy si našla svoji misku s jídlem a pitím.

Potom jsme se přestěhovali z bytu do rodinného domku. Želvě se tu nějak nelíbilo, každou chvíli někde zůstala. Jednoho dne byl u souseda nějaký pán, který želvy chová. Po rozhovoru s ním jsme zjistili, že se o tu želvu nestaráme správně a že potřebuje všeho více. Proto jsme ji s velkým smutkem tomu pánovi předali a už nikdy neviděli.

Po zhruba jednom měsíci ten pán zase přišel a vyprávěl, jak je želva čilá a kolik jí, že jsme vůbec toho darování nelitovali. Želva se má dobře a to je hlavní, teď jen čekáme na e-mail, ve kterém by měly být želviččiny fotky. P.S. A co se týká želvi-na jména? Nikdy žádná neměla. Vždy to pro nás byla Želva.

Milí čtenáři, uhodnete, kdo z redaktorů je autorem tohoto článku?

Fríský kůň

Foto: webové stránky

... a byla z toho MájushQa!

Zleva - Kakaičko, Artůrek, Mája, Pacička, Mouka a uprostřed Zrzka

Foto: Klára Matoušková

Jednoho dne jsme se se sestrou rozhodly, že přemluvíme rodiče, aby nám koupili nějaké to domácí zvířátko. Oni souhlasili. A tak jsme jednou se sestrou přišly domů a v chodbě stála klec se dvěma morčaty. Jedno bylo piškotové s bílou nožičkou. To patří sestře a jmenuje se Zrzka. A malé flekaté klubičko jménem Mouka bylo moje. Mouku jsem si okamžitě zamilovala. Ale bohužel se naše malinkatá klubička začala hádat a kousat. Nějak si nepadla do oka, a proto mamka rozhodla, že jedno musí pryč. Já jsem okamžitě hlasovala, ať jde pryč Zrzka, ale moje sestra je malá a rodiče se zastali samozřejmě jí. Takže nastal den, kdy jsem se musela s Moukou rozloučit. Bylo to smutné, ale jinak by se mohla třeba navzájem zakousnout.

Uplynul zhruba měsíc, než jsem navrhla, abychom Zrzku připustili k samečkově. Jelikož se matka a dcera nehádají, rodiče svolili. Jenže, kde vzít kvalitního samečka? Naštěstí mamka mojí kamarádky Enejdy dostala k Vánocům morče. A byl to kluk. Tak jsme si Artura na týden půjčili a spolu se Zrzkou jsme ho pustili proběhnout se po chodbě. A bylo to! Zrzka zřejmě udělala na Artůrka veliký dojem, protože se mu moc líbila. Artůrek se opravdu činil! A tak se nám 25. května 2008 narodilo 5 živých a zdravých Kakaiček –/čti Kakajička/- (nazývám je Kakaička, protože jsme nevěděli, co to bude za pohlaví, kolik jich bude, atd... Morčata nechodí ke gynekologovi a mně se to jméno moc líbilo) a jedno mrtvé.

Tito malí nezbedové byli černoběžoví, až na jedno, které mělo bílý proužek na čumáčku. To jsem pojmenovala Mouka (byl to takový ambiciózní a sebevědomý chlapec jako malá Moučička, na zadečku má charakteristickou skvrnku), pak Arturčátko (velmi se podobala otcí, ale její první jméno bylo Waldemar), Proužek (dnes je to moje MájushQa), Pacička(měl tři černé a jednu béžovou packu, dnes ho vlastní moje kamarádka a jmenuje se Pan Packa) a Kakaičko(jeho jsem si zamilovala nejvíc,

vypadal jako vytáhlý z popelnice a měl bílý proužek). Tato miminka, které Zrzka neustále krmila svým mlékem, když se narodila, měřila jen kolem čtyř centimetrů. Jejich statečná maminka je čtyři týdny kojila, ale mrňousci nepohrdli ani pevnou stravou. Bohužel nadešel čas, kdy malá morčátka dospívají. Měli jsme tři samečky a dvě samičky. Museli jsme se rozhodnout, koho si necháme. Samci se hned vyloučili a tudíž zbývala jen Arturčátko a Proužek. Já jsem hlasovala pro Arturčátko, protože bylo krásně chlupaté. Ale zbytek rodiny chtěl Proužka a tak jsme si tedy nechali Proužka. Loučení bylo smutné. Museli jsme se navždy vzdát čtyř malinkatých tvorečků, které jsme si zamilovali.

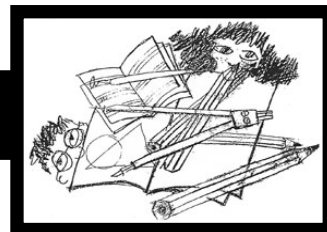
Další věc, kterou jsme museli vyřešit, bylo jméno. Proužek je přece klučící! A tak se vymýšlelo. Mouka, Miminko, Kakaičko,... Nakonec z toho vzniklo jméno MájushQa(čti Májuška), protože má pruhované pozadí jako včelka Mája. Moje malinkatá MájushQa je zhruba 13 cm dlouhá a hodně baculatá. Hlavičku má černou s třemi bílými fousky, béžový hrudník a již zmíněný černo-běžový zadeček. Dále má malá černá korálová očka, která zdědila po své mamince. Je to velký žrout. Před nedávnem si ulomila kousek zoubku. Asi se pokoušela sníst cihlu, kterou mají se Zrzkou v kleci na obrušování drápků. Mám ji moc ráda, protože je to moje zvířátko, moje malinké miminko, je to moje vlastnictví a těch důvodů je spousta! Kdo má vlastní zvířátko, tak mě jistě pochopí.

Autor: Klára Matoušková, VII. C

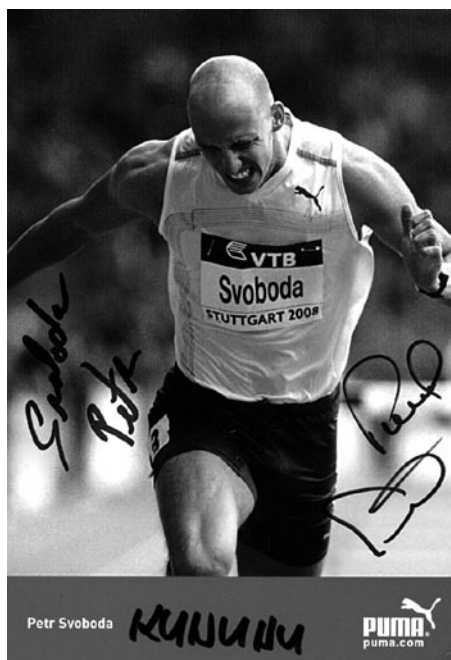
Malinká MájushQa-holka

Foto: Klára Matoušková

Navštívili nás naši úspěšní olympionici

Beseda s olympionikem Petrem Svobodou se konala 28. 11. 2008. Všichni žáci sportovních tříd a atletické přípravy se sešli v divadelku, aby strávili dvě hodiny s úspěšným účastníkem olympijských her v Pekingu, Petrem Svobodou.

Už na první pohled působil Petr velmi sympatickým dojmem. Promítali jsme si záznamy videí z Olympijských her a nejúspěšnějšího Petrova závodu v Táboře, kde zaběhl současný český rekord 13.29s. Povídal nám o svých pocitech z olympiády, když šel s ostatními vrcholovými sportovci uličkou ke startovním blokům, o nervozitě, kterou prožíval a o povzbuzení, které mu dávaly miliony lidí nejen z České republiky. Ti všichni mu přáli vítězství.

Také nám povídal o svých začátcích s atletikou. Začínal s ní totiž velmi pozdě, do svých 15 let hrával fotbal. Ale až jednou na každoročních závodech „Poháru rozhlasu“, které se konají hlavně za účelem objevení mladých talentů, si Petra všimnul náš trenér a učitel Pavel Svoboda. Ten ho přesvědčil, aby přešel na atletiku a začal právě v našem městě, jako člen TJ Spartak Třebíč. Bylo to nejlepší rozhodnutí, jaké mohl Petr udělat. Dnes je člen Olympu Praha a patří mezi světovou elitu.

Pro naše mladé sportovce a mé spolužáky, to může být také velké povzbuzení, že

nejlepší evropský sprinter na 110m překážek začínal právě v našem týmu, a je důkazem toho, že kdo má talent, vůli, snahu a tvrdý trénink, může to dotáhnout daleko. ☺

V úterý 2.12.2008 se konala druhá beseda s vodními slalomáři Volfem a Štěpánkem. Pro všechny byl asi největší zážitek, když si Ondra Štěpánek vzal s sebou stříbrnou olympijskou medaili z Pekingu, kterou si na závěr besedy vyzkoušel i náš spolužák Erik Vidlák.

Na besedě jsme díky svým dotazům získali spoustu zajímavých informací, viděli jsme záznamy pekingské finálové jízdy, dozvěděli jsme se, jak to vypadá v olympijské vesnici, jakým způsobem se tam stravovali a kterými dopravními prostředky se dopravovali ke kanálu (většinou na kolečkových bruslích nebo na kole ☺). Také nám ukázali zajímavé fotky z výletů na Čínskou zeď a do Zakázaného města, z tréninků a z olympijské vesnice v Pekingu. Povíдали o tom, jak se ke svému sportu vlastně dostali a postupně nám vyprávěli o svých úspěších.

Mezi ty největší patří bronzová medaile z olympijských her v Aténách, stříbrná z Pekingu, a proto by oba borci rádi v Londýně doplnili svou sbírku jediným kovem, který jim do sbírky chybí - tím nejcennějším.

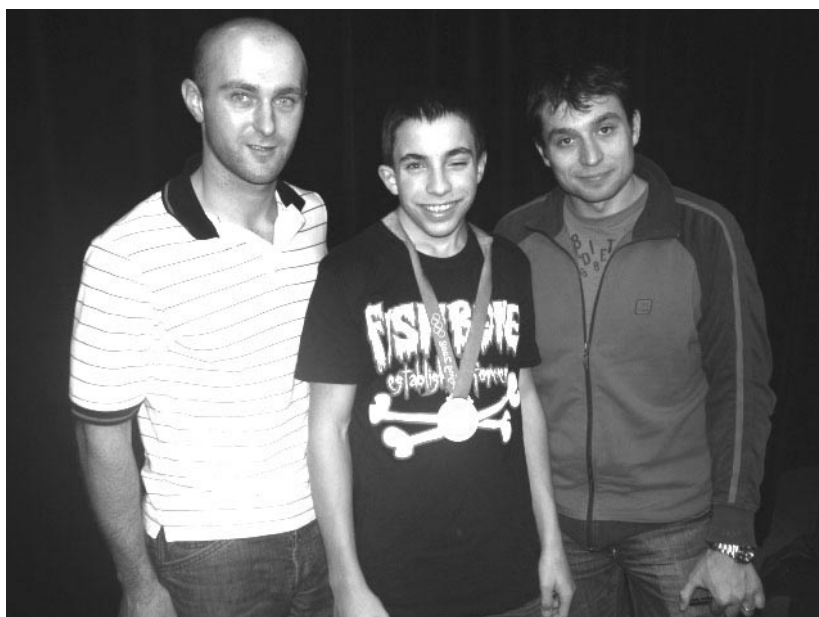
Besedu také velmi oživila anketní otázka o olympijské suvenýry: „Kolik olympijských medailí získali Čechoslováci a Češi ve vodním slalomu?“ Správná odpověď byla devět. Dvě zlaté získala Štěpánka Hilgertová,

zlatou a stříbrnou Lukáš Pollert, dvě stříbra Šimek s Rohanem, Jiras s Máderem mají bronz a poslední dvě patří právě Jaroslavu Volfovi a Ondřeji Štěpánkovi.

Ondra s Jardou navštívili naši školu již podruhé. Poprvé tomu bylo před čtyřmi lety po olympiádě v Aténách, proto budeme doufat, že po olympijských hrách v Londýně nás navštíví zase. Přejeme hodně štěstí.

Autor: Zdenka Kolářová, IX. B

Naše plavkyně bodovaly v Moravských Budějovicích

V pondělí 10. 11. 2008 se konalo okresní kolo v plavání základních škol v Moravských Budějovicích. Naši školu reprezentovaly v kategorii IV. žákyně osmých a devátých tříd. Celkově se umístily na pěkném třetím místě s 39 body. Druhé místo obsadila Základní škola Havlíčkova Moravské Budějovice a první místo vybojovala Základní škola TGM Třebíč.

Naše dívky získaly body za následující výkony:

Štafeta	Štafeta	
4x32 metrů	6x50 metrů	
polohově	04:13,8	
01:53,6	4 body	
6 bodů		
Hajná J.	Stehlíková D.	Nohavová K.
prsa	prsa	volný způsob
00:56,8	00:50,4	00:41,3
9 bodů	3 body	7 bodů
Prausová K.	Jirovská A.	Prausová Z.
volný způsob	znak	znak
00:37,5	00:44,0	00:52:0
4 body	2 body	4 body

Autor: Jan Mikoláš, V. C

Mikulášský turnaj 2008

V pondělí 8. prosince 2008 se naši T – ballisté zúčastnili již tradičního Mikulášského turnaje v tomto zajímavém sportu. Tur-

Úspěšné hráčky

naj se uskutečnil na ZŠ Na Kopcích a probíhal v obou tělocvičnách. Naše škola měla na tomto turnaji hned dvojí zastoupení a to nejmladší žáci a mladší žákyně. Jak hoši, tak i dívky nakonec obsadili v silné konkurenci pěkné 2. místo. Umístění je o to cennější, neboť zápasy, které naši hráči sehráli, sehráli s družstvy, které se tomuto sportu věnují a pravidelně hrají soutěže.

Zdroj: www.zsbenesova.cz

Parádně jsme si zabruslili

TV na bruslích

„Tělesná výchova nemusí probíhat jen v tradičních prostorách tělocvičny nebo hřiště,“ rekly si paní učitelky Radka Poullová, Renata Venhodová, Helena Venhodová a Lenka Králová, a proto chodí s dětmi pravidelně bruslit na zimní stadion.

Malá vánoční laťka

Ještě před Vánoce dne 10. prosince 2008 zakončili své tréninkové úsilí naši malí atleti v soutěži ve skoku vysokém. Malá vánoční laťka je určena pro všechny žáky I. stupně. Pro překvapivě velký zájem (zúčastnilo se 57 soutěžících), pro ně v poměrně těžké disciplíně, byli výškaři rozděleni do šesti kategorií. Samotná soutěž musela též neobvykle probíhat ve dvou tělocvičnách. Kromě několika uroněných slz z neúspěchu, které k soutěži též patří, jsme mohli spatřit i mimořádně kvalitní výkon Jana Zbránka -125cm.

Jen tak dále a na jaře si výkony můžete všichni vylepšit!

Soutěž připravili učitelé Pavel Mikoláš, Ondřej Štěpnička a David Kuthan.

Autor: Jan Mikoláš, V. C

Vánoční laťka 8. a 9. tříd

Tato tradiční předvánoční soutěž pro žáky nejstarších ročníků se konala 11.12. 2008. Pořádali ji učitelé tělocviku Pavel Mikoláš, Josef Vomela, Milan Zeibert a Pavel Svoboda.

Na prvním místě u chlapců skončil Lukáš Šubert z 9.B, který jako jediný překo-

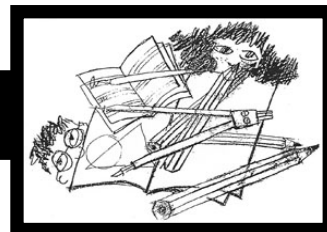
nal laťku ve výšce 150 cm. Ostatní výkony byly velmi vyrovnané, proto rozhodoval počet nezdařených pokusů. Ale i tak se o druhý nejlepší stupínek museli podělit tři závodníci. Pavel Mrha 9.B, Jakub Švaříček 9.B a Jiří Sýkora z 8.C.

U dívek skončila na prvním místě Jana Hajná z 9.B s výkonem 140 cm, druhá Adriana Jirovská a třetí Zdenka Kolářová také z 9.B a obě skončily s výkonem 120cm, kde také rozhodoval počet nezdařených pokusů. Budeme doufat, že se výkony a úspěchy všech závodníků ještě zlepší na nadcházející soutěži před Velikonocemi - Velikonoční laťce.

Autor: Zdenka Kolářová, IX. B

Na stupních vítězů

Nazdar děti!

Vítáme Vás v novém roce. Doufáme, že jste si užili vánoční svátky a silvestr. V tomto čísle jsme pro Vás připravili stránky plné zábavy a soutěž pro žáky prvního stupně. Zúčastnit se samozřejmě můžou i žáci druhého stupně.

O jakou soutěž jde?

Jde o to, nakreslit Tři krále. Obrázek noste do knihovny k paní Pelánové. Nejhezčí obrázek bude zveřejněn v dalším čísle školního časopisu.

Myšák Majki – vyprávění pokračuje

Cesta lodí

S Majkim jsme se rozloučili ve chvíli, kdy ho auto odváželo kolem nové části města a pak zahnilo do té čtvrti, která se přestavovala. Touto čtvrtí projeli a pak už uviděli moře.

Přijeli k pobřeží a rozhlíželi se kolem. „Podívej, támhle je náš trajekt,“ řekl pán. Rozjeli se k němu. U nájezdové plošiny stál muž v pracovním oděvu a s papírem, na kterém bylo něco napsáno. Zastavili u něho a shrnuli okénko. Pán se jich zeptal, jak se jmenují. „Jmenujeme se Wolfovi.“ Pán chvíli hledal a pak jim řekl, kde mají parkovací místo. Vjeli po nájezdové plošině do útrob trajektu. Tam bylo velké parkoviště. Měli číslo 62.

Většina míst byla už zabrána. Zastavili na svém místě, které dlouho hledali, i když na podlaze byla napsána čísla. Jejich místo bylo schováno za sloupem. Pán s paní vystoupili z auta a mluvili něco o tom, že se jdou podívat na palubu.

Majki přemýšlel o tom, co má dělat. Pak si řekl, pán s paní se šli podívat na palubu, tak půjdu za nimi a taky si tu loď prohlídnu. Když je dohonil, oba dost pospíchali a Majki měl co dělat, aby se za nimi udržel.

Majkiho pobyt na lodi

Pán s paní šli po schodek nahoru na palubu. Majki s nimi tak tak držel krok. Pán s paní došli ke dveřím. Otevřeli je a prošli. Majki proběhl za nimi. Oslnil ho sluneční svit. Majki mžoural do sluníčka. Zavřel a otevřel oči. Už viděl dobře. Pán s paní šli do lodní restaurace. Ale Majkimu se tam nechtělo, protože se najedl pizzy v autě. Tak se vydal prohledávat loď. Všechny dveře byly zavřené.

Až na jedny, ze kterých to moc dobře vonělo. Majki tam nakoukl. Byla to lodní kuchyně. Majki čichal, ale najednou se moc polekal. Na stole seděla velká kočka. Majki utekl, ale dotkl se dveří, kočka ihned zpozorněla. Když uviděla Majkiho, seskočila ze stolu a hurá za ním. Majki utíkal, co mu nožičky stačily. Utíkal a ani nevěděl kam, ale věděl, že musí utéct a někam se schovat před tou hroznou kočkou. Pokračování příště

Autor: Tomáš Tůma, VI. B

Dráček Piškot

Byl jednou jeden dráček a ten bydlel sám v temném lese. A protože byl v lese sám, pořád se zabýval nějakými vynálezy.

Jednoho dne ho zase napadla myšlenka, zaběhl do kuchyně, zadělal těsto a vykroužil plný pekáč cukroví. Cukroví krásně vonělo po celém lese, a tak se ta nádherná vůně dostala i do nedaleké vesnice.

Zvířátkům, ale i dětem a rodičům to nedalo a šli se podívat, co to je za příjemnou vůni. Když uviděli dráčka, nejdříve měli trochu strach, ale potom se s ním každý skamarádil a dráček, kterému nikdy potom neřekl jinak než dráček Piškot, najednou měl plno kamarádů a už nikdy nebyl sám.

Autor: Martina Lavická, VII.A

BOJ O KLUKA

(fotostory)

Alexandra Kubíčková

Petra Bartejsová

Jana Dvořáková

Kamila Němcová

Michaela Cahová

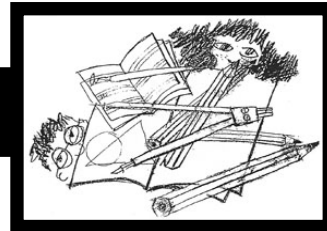
Herec si přeje zůstat
v anonymitě

Ve třídě...

ZÁBAVA

Holky jsou u Patricie doma a zrovna se navzájem malují, češou... Když tu zazvoní zvonek.

Patricie mu zavře dveře před nosem...

Holky začnou vymýšlet plán, jak by se Patt pomstily.

Patt se vrátí z WC a holky nikde. Začne je hledat a nakonec zjistí, že jí nechaly vzkaz na stole a že si jen tak odešly.... Patricie se jen diví.

Děkujeme všem žákům VII. C, kteří se na tvorbě fotostory podíleli.

Autor: Jana Dvořáková, Klára Matoušková, VII. C

Foto: Klára Matoušková, VII. C

Život pejska

1. díl - první měsíc

Ahoj lidi! Jsem Rolfík. A je mi 5 měsíců. Bydlím teď u jedné rodiny v Třebíči. Jenže já nejsem rodilej Moravan. Jsem z Čech! Až z Třeboně, což je odsud vcelku daleko. Ale to teď předbílám, nejprve se Vám, milí čtenáři, představím. Jsem štěně menší rasy Jack Russel Teriér. Jsem trikolórní, což znamená, že mám tři barvy. Bílou, hnědou a černou. Jsem flekatej, a proto si ze mě občas pár psů vystřelí, že jsem flekatej jako malý tele, ale mně to nijak nevadí, však oni taky nejsou dokonalí a já jsem na svoje fleky pyšnej :).

Narodil jsem se na jednom statku u již zmiňovaného města Třeboně. Měl jsem skvělou maminku a několik sourozenců. Už přesně nevím, kolik jich bylo, ale vím, že jsem měl brášky a sestřičky. Jenže snad každý den někdo přišel a jednoho z nás si vzal. Až nás ubývalo a zbyli jsme tam jenom tři. Já a dva bráčkové. Jenže já jsem byl o pár minut mladší, a tak si na mě dovolovali. Prvně jsem to bral jako nějakou prima hru. Jenže pak mě odstraňovali od maminky, abych se nemohl napít mlíčka, a to se mi přestávalo líbit. A tak jsem je ignoroval. Ale občas jsme si zahráli třeba schovku a nebo na kousanou. Jo kousaná...to je prima hra. A potom byli ti moji bráčkové takoví...no docela tlustí.

Rolfík venku

Foto: Kamila Němcová

A jednou přišli další lidi. Dvě holky, jedna paní a jeden chlap. Jako u všech lidí to probíhalo stejně. Přišli, koukali se na nás, pak zašli do domu mých páníčků. Teda teď už bývalých páníčků. Potom se zase objevili u našeho kotce. Naklonili se k nám a hráli si s námi. A já jsem si řekl, že už bych chtěl taky jít

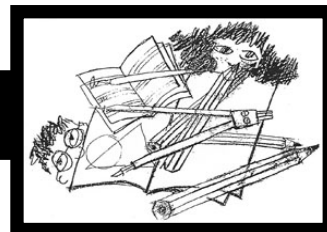
do světa. A tak jsem se začal předvádět. Kousal jsem bráčky a nasadil jsem ten nejnezbednější výraz, jaký umím. Myslel jsem si totiž, že lidi mají rádi nezbedné psy. A zabralo to! Vytáhli mě z kotce a já byl tak šťastný, jenže za chvíli jsem se kouknul na brášky a najednou mi bylo úplně jedno, že mě odstraňovali od papání. Chtěl jsem jít za nimi a ne pryč a ne sám. Začal jsem fňukat a volat na maminku a na brášky. Ale bylo mi to k ničemu. Nastoupili jsme do takový velký plechový krabice. A najednou jsme se pohybovali a přitom jsme stáli. Bylo to opravdu zvláštní. Po čase jsem zjistil, že to je „auto“ a tomu divnému pohybu, že prý se říká „ježdění v autě“. Všichni v tom autě na mě mluvili, jako bych byl malý mimino. Přitom maminka mi říkala, že už jsem velkej kluk. Měli divně nasazenej hlas a pořád na mě „Ťu Ťu ťu malinkej“. Připadal jsem si jako u bláznů na půdě a chtěl jsem jít pryč. A začal jsem je všechny kousat a vrčet a štěkat, jak nejvíc to šlo. Ale musím se přiznat, že mi to moc nešlo. O:-) A když mě neodnesli zpátky, pověsil jsem se té jedné holce za prst, ale ona mě v klidu setřepala jako přežralé jablko ze stromu. Tak jsem se jim tam alespoň na truc vyčůral. Cha Cha Cha. Lehnul jsem si, jenže pak to se mnou nějak houpalo a mně bylo špatně, a tak jsem se jim tam pozvracel a jelikož byla cesta dlouhá, tak jsem se pozvracel víckrát. A pak jsem usnul. A spal jsem jako dudek.

Najednou jsem se probudil a cítil

Rolfík leží na posteli

Foto: Kamila Němcová

Rolf venku

Foto: Kamila Němcová

jsem zvláštní blaho. Bylo mi tak příjemně teploučko a ležel jsem na něčem taaak měkkém, ještě měkkším než sláma v kotci. A najednou mě pohladila taková teplá ruka. Myslel jsem si, že to je výzva ke hře, a tak jsem toho človíčka začal kousat do nosu. Ale měl takové dlouhé vlasy, a tak jsem se mu za ně pověsil zoubkama. Měl jsem ještě první zoubky, takový jehličky, tak to mohlo docela bolet. Byla to sranda. Jenže jsem byl po tom celém dnu tak zmožený, že jsem usnul a spal jsem spánkem blaženým.....

o pár týdnů později...

Tak už jsem se se všemi seznámil. Moji páničkové jsou čtyři. Maminka - ta mi uvaří to nejlepší masíčko a ňuňá se se mnou. Táta - jo, to je vůdce smečky. Je velký a urostlý. Kačka si mě nevšímá, ale občas si se mnou pohraje. Kamča - jo, tak s tou si pořád hraju. Mám ji asi nejraději. Jenže mně moc vadí, že ji nebaví kousaná.

Jednou jsme udělali rodinné stanování. Byli jsme u vody a s námi tam stanovali další známí. Bylo teplo, slunce svítalo, rybáři chytali ryby, děti si hrály, všichni běhali po louce i po lese a sbírali klacky na večer pro ohýnek. Jenže každý byl zaujatý sbíráním klacků a nevšimli si mě. Tak to teda ne, řekl jsem si, a začal jsem klacky z hromady roztaňovat a oni je zase dávali na kupu a sem tam se se mnou honili a byla to prostě sranda. Večer

Rolf kouše plyšáka

Foto: Kamila Němcová

jsme se všichni sešli u ohníčku. Vyprávěli se historky a já byl z toho celého dne tak uondanej, že jsem Kamči usnul na nohách. Ale to už jsem neřešil.....další týden opět za slunného počasí jsme jeli k babičce na chatu. Byla tam ohrada s krávama a byl tam další pes, teda fenka Ťapinka. Je to moje dost dobrá kamarádka. Já měl stráášnou chuť dovádět. Běhal jsem tam, nechodil jsem na přivolání, všechny jsem kousal a drápal a učil jsem se pořádně štěkat. No prostě jsem straaašně zlobil. Jó, to byla paráda. Jenže páničkům se to moc nelíbilo, a tak se rozhodlo. „TEN PES BUDE CHODIT NA CVIČÁK“.

Představil jsem si,co o bude. Báť jsem se, že mě třeba vyhodí pryč. A tak vůbec jsem se báť, nemohl jsem dospat. Ráno jsme se sbalili, nasedli jsme do toho auta (tentokrát jsem se nepozvracel! to jsem šikula) a jelo se. Vystoupili jsme a chcete vědět, co jsem viděl a co to ten cvičák je?

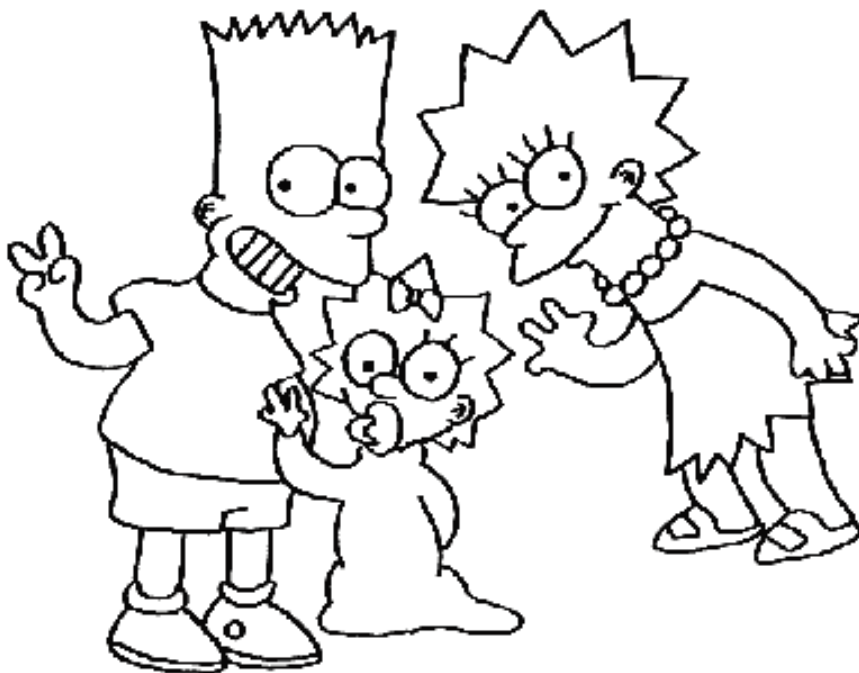
Tak si počkejte na další díl. Tak papa milí čtenáři u příštího dílu.

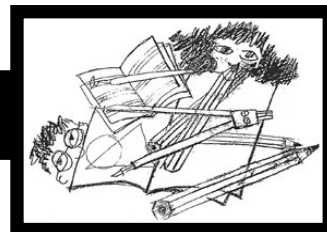
Autor: Kamila Němcová, VII.C

ZÁBAVA

Vymaluj si obrázky.

Rozlušti křížovku a dostaneš tajenku.

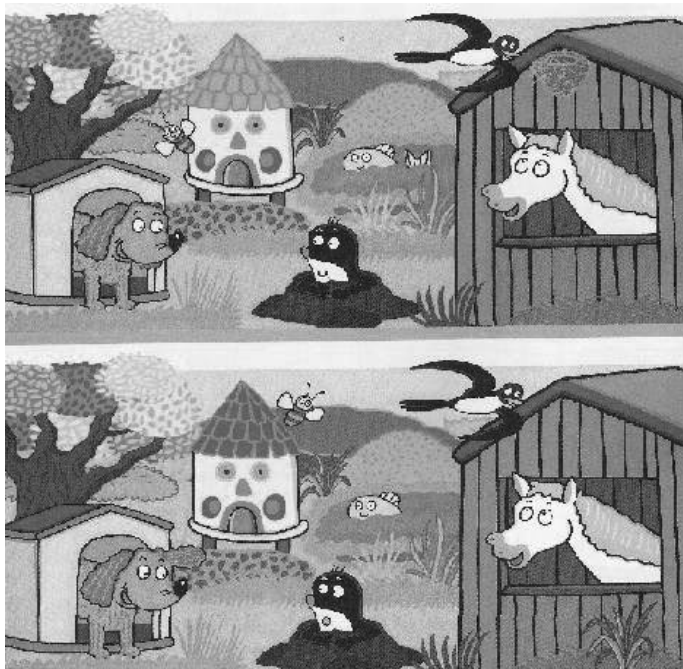
X	1	2	3	4
1	P			R
2				
3				
4	R			

1. Tajenka
2. Obráceně „ose“
3. Ukazovací zájmeno

K	K	K	K	K	K	K	K

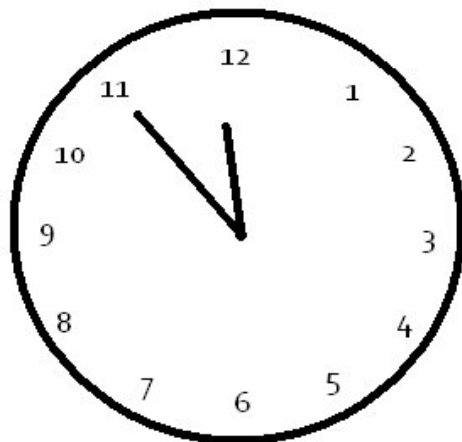
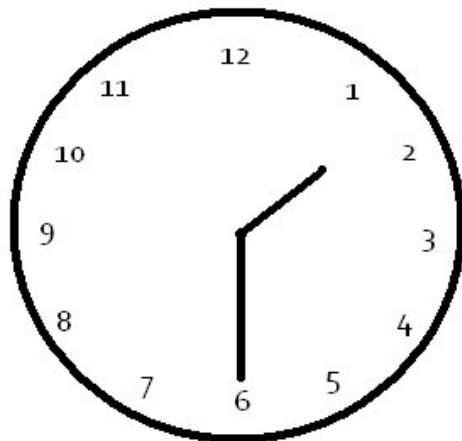
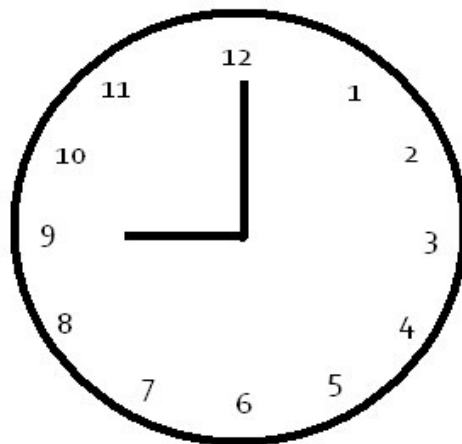
1. Nástroj na sekání trávy
2. Pohoda
3. Vozidlo
4. Kofeinový nápoj
5. Obydlí doma chovaného ptáčka
6. Pší pochoutka
7. Mládě kočky
8. Část stromu chránící kmen

Najdi 7 rozdílů na obrázcích.

Poznáváš hodiny?

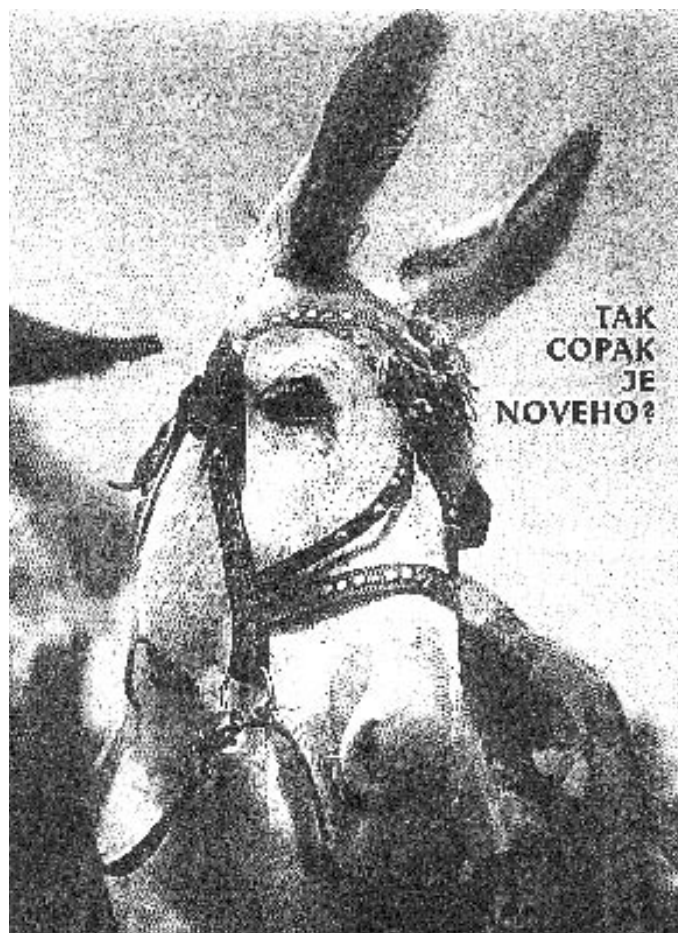
Pod obrázek napiš, kolik je hodin.

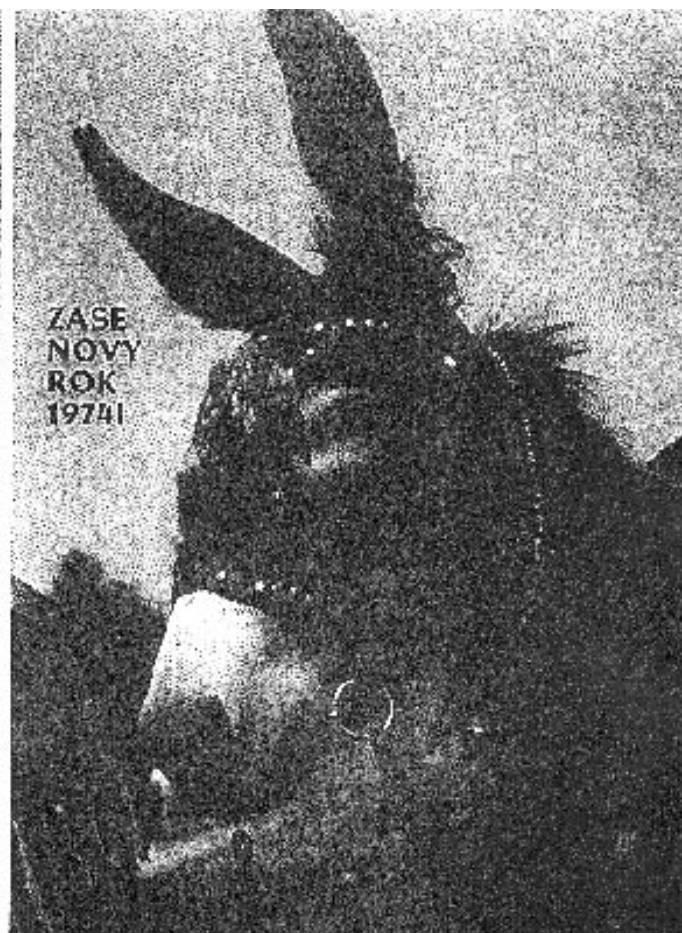
Tyto stránky pro vás rády připravily Liliya Moldovan a Anetta Veškrnová.

Karl Hájek
Srdečně 1977 *Jan Hájek*

TAK
COPAK
JE
NOVEHO?

ZASE
NOVY
ROK
1974!